

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XIII Nr. 44 | Miercuri 6 noiembrie 1957 | 6 PAGINI, 25 BANI

FERICIREA ARE 40 DE ANI

Sărbătorind cea de-a 40-a aniversare a Marii Revoluții din Octombrie, oamenii încearcă să-i fixeze coordonatele. Istoricul este cel patru decenii sint cuprinse între salvele „Aurorei” și semnalele satelitului artificial, între decretul asupra păcii și avionul „TU-104”, între asaltul lumii vechi pe pământ și asaltul noilor lumi cosmice...

În viața unui om 40 de ani înseamnă o perioadă lungă — uneori mai mult decât jumătate din viață. În viața unui popor aceeași perioadă nu reprezintă decât o picătură într-un ocean. Acum cîțiva ani un filozof occidental încerca să explice pe ce cale matematică tendința de accelerare a procesului istoric. Nimeni nu poate contesta importanța matematicii ca instrument de cunoaștere a lumii — dar toți își dau seama că trecerea unei părți a globului (în speța Uniunea Sovietică) de la o etapă la cea mai mare hidrocentrală de pe glob, de la jaranul analfabet la inginerii care proiectează întoarcerea fluvului Obi, de la educarea lui Repin la pionierii milioanei de ha desțelinite — toate acestea laolaltă nu pot fi explicate exclusiv prin intermediul matematicii. Metoda matematică poate fi utilă numai în măsura în care te ajută să rezolvi probleme pe care le-ai putea rezolvi folosind metoda socială.

Vorbind despre accelerarea procesului istoric, unii pierd dinădins din vedere diversele particularități ale problemei. Istoria este făcută însă tocmai din asemenea particularități.

După 1917, mulți prevedeau puterea sovietică o viață scurtă. Azi, încă, la 40 de ani de putere sovietică unii o consideră ca o anomalie sau ca excepție. Ei uită că de fapt cei 40 de ani sînt 40 numai dacă îți privești calendaristic și că în acest răstimp s-au întimplat în Rusia miracole pentru care altele stau la nevoie 100 de ani sau poate chiar 1500.

Nimic nu e mai ridicol decât încercarea de a îndesa marea într-un pahar. La 40-a aniversare a Revoluției din Octombrie mulți nu vor sau încă nu pot să înțeleagă realitatea. Ei se întreabă: cum a fost posibil? Cum a fost posibil ca pornind aproape de la nimic Uniunea Sovietică să salte în 40 de ani pe al doilea loc în lume în ce privește volumul global al industriei? Cum a fost posibil ca în numai 40 de ani, numărul studenților să crească de zece ori în comparație cu anii pre-revoluționari? Cum este înfrînt posibil ca după un răstimp atât de scurt, Uniunea Sovietică să-și propună depășirea în viitorul imediat a producției americane de carne, lapte, unt pe cap de locuitor?

Poate, acum, unii vor învăța înfrînt și că 40 de ani ca atare nu pot explica nimic și că avîntul socialismului nu poate fi explicat prin cele patru operații aritmetice.

Astăzi e limpede că au avut dreptate nu cei ce au prezis (mai sînt unii care prezic și azi!) prăbușirea sistemului sovietic, ci cei care ca Henri Barbusse vedeau în fiecare an scurs de la Marea Revoluției Socialiste din Octombrie cite „un pas de gigant”.

Gigantic a fost faptul că pentru prima oară în istorie muncitorii și țărani nu s-au mulțumit să înlocuiască un exploatare cu altul ci au înlocuit pe toți exploatare cu puterea poporului suveran. Gigantic a fost și faptul că 150.000.000 de oameni săi de stăruie de înăpoiere în care li se afla țara au pornit să construiască pe nerăsuțate prin propriile lor puteri, furnale gigantice și canale de irigație, uzine de tractoare și orașe noi, hidrocentrale și căi ferate. Gigantic a fost și faptul că rezistind atacului Germaniei hitleriste, Uniunea Sovietică a arătat încă acum aproape 2 decenii că are destul oțel pentru a înfringe cele mai puternice cure blindate din lume, că nici un foc nu e destul de puternic pentru a arde rădăcinile socialismului. Acum 40 de ani, în ziarul francez „Matin” puteau fi citite următoarele rânduri: „Lichidarea aventurii bolșevice nu e decât o chestiune de câteva zile sau poate chiar de câteva ceasuri”.

Amintindu-și își vine să rizi. Cîte ore și zile sînt în 40 de ani? Astăzi, în ajun de 7 Noiembrie 1957, un ziarist sovietic își pune întrebarea: ce ar fi fost lumea fără Revoluția din Octombrie? Răspunsul e firesc greu de dat. E însă limpede că ceasurile și zilele lumii ar fi arătat altfel, că China ar fi rămas mai departe țara celor câteva sute de milioane de clienți în loc să fie țara a șase sute de milioane de oameni liberi, că de la Praga la Hanoi reacțiunea ar fi domnit nestingherită, că în India și Indonezia cuvîntul „libertate” n-ar fi fost azi pe toate buzele, că Africa neagră și-ar fi prelungit somnul secular cu încă citeva decenii. Înfrățirea nouă, proaspătă a unei părți a lumii, siguranța celeilalte părți în posibilitatea de reînnoire o datorăm Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

S-au scris în acești 40 de ani de existență a statului sovietic nenumărate cărți, s-au ținut nenumărate conferințe, s-au umplut nenumărate coloane de ziare: revoluția din 1917 nu e unul dintre acele evenimente al căror ecou se stinge cu ultimele împuscături; astăzi ca și acum patru decenii, revoluția e vie, fierbinte, obligă la atitudini. Aceste atitudini sînt firește diferite. Revoluția a avut și are prieteni. Ea a avut și are dușmani.

Prieteni Uniunii Sovietice se bucură de foarte: de faptul că oamenii sovietici produc azi de 33 ori mai multe produse industriale decât Rusia anul 1913. De faptul că prestigiul statului sovietic este în continuă creștere în toate țările lumii, de faptul că savanții sovietici au dat lumii semnalul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Firesc — toate acestea produc unora o serioasă iritare, tocmai acum

cînd dezvoltarea impetuoasă a Uniunii Sovietice ar cere din partea lor o doză serioasă de calm. Desigur, ei își pot pierde pină într-atît firea, încît să asemuiască satelitul artificial al pămîntului cu „o simplă bucată de fier” — dar dacă e vorba de fier e poate mult mai bine să amintim că există nu numai „bucăți de fier” ci și legi de fier ale istoriei... De 40 de ani aceste legi lucrează în sensul puterii sovietice, a socialismului, împotriva statelor burgheze, a capitalismului. Miracol — cum susțin unii? De neexplicat — cum preșind alții? De „remediat” — cum cer unele glasurile condamnaților istoriei? Nimic din toate acestea. Miracolul nu constă decât în folosirea bogățiilor și a puterii în folosul celor mulți, inexplicabil stă în unitatea de neclintit a 200 de milioane în jurul partidului comunist.

Spre satisfacția a milioane și milioane de oameni, și spre dezolarea citorva cercuri care au pierdut simțul realității, cei 40 de ani nu sînt decât începutul, ei nu constituie decât ani acumulării de forțe pentru noile succese ale căror contururi au și început să se întrevadă.

În ziua de 7 Noiembrie a acestui an, vor sosi ca de obicei la Moscova, telegrame din mai toate capitalele lumii. Conducătorii ai mișcării muncitorești și activiștii ai mișcării pentru pace, turșii care au simțit ospitalitatea sovietică, și simplii prieteni ai Uniunii Sovietice, mame din țările eliberate de către armatele sovietice, toți vor felicita pe cei 200.000.000 de oameni care sărbătoresc cea de-a 40-a aniversare a fetei lor. Căci toți știu: tocmai datorită existenței Uniunii Sovietice, această feteală va fi mișca de tuturor oamenilor de pe glob!

mai multă exactitate din cifrele statistice. Este vorba de acele date statistice care arată că în decursul acestor patru decenii producția industrială a Uniunii Sovietice a crescut de 30 de ori, iar a Statelor Unite de 4,5 ori (1913—1955); că venitul național a crescut în Uniunea Sovietică de peste 20 ori, iar în Statele Unite de circa 3 ori (1913—1956); că productivitatea muncii a crescut în Uniunea Sovietică de 9 ori, iar în Statele Unite de 2,2 ori.

În fața unor asemenea cifre, falsii profesori nu uită de obicei să remarce că și astăzi Uniunea Sovietică se află în urma Statelor Unite în ceea ce privește producția unei serii întregi de produse. Nu-ți rămîne decât să le reamintim că acum 40 de ani, Rusia țaristă avea o producție industrială pe cap de locuitor de 21,4

ori mai mică decât a Statelor Unite, iar astăzi una din ocupațiile pasionante ale statisticienilor este de a determina numărul de ani în care U.R.S.S. va depăși Statele Unite la cutare sau cutare produs.

De obicei, cei pe care aceste cifre li supără erau dispuși să renunțe la discuție și să se reîntoarcă la cititul în stele. Astăzi, și acest rețușu le-a fost interzis: pe cer se totesc sateliții artificiali care arată că în unele domenii (și nu din cele mai puțin importante) Uniunea Sovietică a și depășit Statele Unite. De altfel, de cînd prietere stăe a apărut și Sputnikul, cred că nici nu mai sînt contradicții între ceea ce prevestește cerul și ceea ce prevestesc datele statistice.

Putem deci rămîne tot la datele statistice. Mai cu seamă că acum ele sînt mult mai complete. Uniunea Sovietică este astăzi cea mai puternică țară socialistă, dar nu singura. Alături de ea s-a format sistemul mondial socialist.

Comparațiile se pot deci face nu numai între țări, ci și între sisteme. Concluziile nu sînt însă deosebit de noi: în ultimii 7 ani, producția industrială a sistemului socialist a crescut cu 230%, iar a lumii capitaliste cu 50%. Este o diferență care nu poate fi deloc neglijată.

În ea se reflectă superioritatea sistemului economic socialist. În același timp, în aceste cifre se concretizează și una din marile lecții ale Revoluției din Octombrie: apărarea cu fermitate a principiilor internaționalismului proletar, bazat pe egalitatea în drepturi între toate popoarele mari sau mici, pe comunitatea de interese dintre toți oamenii muncii și pe unitatea de luptă a forțelor socialiste și pașice.

Internaționalismul proletar reprezintă una din forțele hotărîtoare ale mișcării revoluționare socialiste. Construirea noii societăți este de neconceput în afara solidarității cu oamenii muncii din toate țările. Revoluția din Octombrie a triumfat cu sprijinul proletariatului mondial și a dat în același timp acestuia un reazim de neclintit pentru toate luptele lui ulterioare.

Între țările socialiste, internaționalismul proletar își găsește un cîmp și mai larg de manifestare sub formele cele mai variate: folosirea reciprocă a experienței pozitive acumulate, atunci cînd una din țări găsește în interesul ei să folosească o formă experimentală cu succes în altă țară; stabilirea unei colaborări strînse în toate domeniile: economic, politic, cultural etc.; adoptarea unei poziții comune în toate problemele de care depinde soarta luptei mondiale pentru pace și socialism; stabilirea sprijinului reciproc în învingerea greutăților construcției; planificarea în comun a dezvoltării noii diviziuni internaționale socialiste a muncii etc.

O asemenea forță motrice, capitalismul — bazat nu numai pe exploatarea omului de către om, ci și pe exploatarea unei țări de către alta — nu poate avea, lată ceea ce de asemenea nu poate fi uitat cînd comparăm astăzi capitalismul cu socialismul și vrem să înțelegem avîntul economic al țărilor socialiste.

Costin Murgescu

LUMINA LUI OCTOMBRIE

Cînd începusem a publica primele-mi încercări literare, de la Marea Revoluție din Octombrie 1917 abia se împlineau 10 ani. Pe atunci afară de nedumeririle proprii, ale țării decît nedumeririle altora în cîmpul literaturii aproape nici că aveam. Despre literatura sovietică știam relativ puțin, deși învațam cu asiduitate limba rusă. Familiare mi-erău, parțial însă, operele lui Gorki, unele versuri din Blok, Esenin și Maiakovski la care se mai adăugă „Cimentul” lui Gladkov. Simțeam însă că la răsărit de granițele României se petrec lucruri mari, pe care propaganda burgheză le răstălmăcește și le prezintă mincinos. Drumul într-acolo ne era închis. Pulina literatură care ne parvenea era destulă ca să ne stîrnească curiozitatea, dar totuși insuficientă ca să ne dăm seama de lumina lui Octombrie. Scriitorii mai în vîrstă care o întrezăriseră nu mai vorbeau de ea, cei mai tineri nu o știau, foarte puțini, ca Alexandru Sahia, erau acei ce-și încăleau inima și-și goneau intinericul din drum cu această lumină.

Însă lumina lui Octombrie era și la noi în țară chiar pe atunci. În acele timpuri, cînd Partidul Comunist era interzis prin lege, tocmai în inima Partidului Comunist și în sufletul clasei muncitoare, a proletariatului, ardea această lumină. Iar dacă parlamentul burghez putea s-o interzică și să n-o lase ca iar pentru poporul asuprit, nu exista lege pe lume care să mai poată stînge această lumină. Ea însă trebuia căutată ca focul pe comoră, căci nu se arăta oricînd și oricui, urmărîtă fiind de agenții siguranței statului burghez român, care pe cei mai buni își ai clasei muncitoare li ținea sub zăvoară în temniși. Mulți dintre oamenii cinstiți se temeau să caute lumina lui Octombrie, unii poate se temeau să n-o înfîlșească. Dar erau și de aceia care o căutau.

Eu care prinsesem ceva din zarea ei ca copil încă atunci cînd răsărise, în 1917, o căutam acuma, după primele debuturi literare ale mele. Căutarea a durat cîțiva ani și dacă dragostea pentru ea m-a ținut în distanță de fascism, ura pe care mi-a înscrisat-o fascismul, pe care l-am cunoscut sub formele lui bestiale în Germania lui Hitler, m-a făcut să caut mai intens și să găsesc mai repede lumina visată. Muncitorii din portul Hamburg mi-au spus unde se poate găsi ea fără greș în orice țară: la comunisti. De forța și bărbăția comunistilor români acolo m-am convins, în strădănită, căci acolo am a-

lat de luptele de la Grioița din 1933 ale ceferiștilor. Iar cînd am ajuns în țară, am știut la ce porți trebuie să bat. Am bătut și, prin deschidătura subțire, a răzbit lumina nouă care mi-a luminat pe mai departe drumul în literatură și în viață.

Nedumeririle mele, ținînd după toamnă înainte a fi cunoscută primăvara, au fost înlocuite cu marea certitudine că există în viață un drum și pe acesta, din 1917 merge nu vre-un arameț rălăcit, ci popoare, popoare, pe atunci încă în Uniunea Sovietică, iar că lumina lui Octombrie aprinsă de Lenin, cheamă pe același drum întreaga omenire. Astfel lumina lui Octombrie a dat un conținut nou, un sens revoluționar scrisurii mele. Căci prin mișcarea muncitorească luam contactul cu viața, cu viața poporului nostru, pe drumul istoric ce îl pregetuie, cimentîndu-l cu sînge și pietruindu-l cu trupuri de eroi, clasa muncitoare din România, credincioasă steagului lui Lenin, răzbind cu el în frunte prin teroarea capitalistă și prin bestialitatea jascisă.

Prin eliberarea țării, în august 1944, certitudinea mea, care de altfel sub influența comunistilor și a succesorilor armatei sovietice împotriva invaziei hitleriste ajunsese certitudine a milioane de oameni din România, a devenit peste noapte fapt istoric. Iar acest fapt istoric constă în libertatea și posibilitatea poporului nostru de a-și construi o viață socială în care să nu existe exploatarea omului de către om.

În viață un om poate să aibă prin munca sa destule satisfacții, iar un scriitor, dacă realizează cîteva opere bune, îndeosebi. Dar nu cred că poate fi mai mare satisfacție decît aceea de a te convinge, prin faptele vieții, prin desfășurarea istoriei umane, că nu te-ai înșelat în credința ta, că ai ales drumul cel just, drumul omenirii în ascensiunea ei, drumul viitorului.

Iar astăzi cînd se împlinesc 40 de ani de la Revoluția din Octombrie 1917, cînd crește vîzînd cu ochii forța lumii socialiste, cînd prin știința sovietică sprofeste securitatea celor ce iubesc pacea pe pămînt, satisfacția mea, deși n-am nici un merit deosebit în tot ceea ce se realizează, se transformă în mîndrie: mîndria de întinericul din lume, din suflute, va fi definitiv învins de lumina lui Octombrie.

Dacă m-ar întreba cineva, ce aș avea să le spun cu acest prilej celor mai tineri ca mine, aș răspunde: să urmeze lumina lui Octombrie, care pentru azi, pentru timpurile care vin, este drumul vieții.

Mihal Benluc

O CONFRUNTARE ISTORICĂ

Economistii de pretutindeni pun în aceste zile tot mai frecvent, față în față, cifrele privind evoluția economică a capitalismului și socialismului în ultimii 40 de ani.

Faptul mi se pare firesc. Chiar dacă unii nu vor să recunoască, cele patru decenii trecute de la Revoluția din Octombrie reprezintă, totuși, o etapă parcursă în marea și istorică întrecere dintre socialism și capitalism. Iar oamenii înțeleg mereu mai bine că bilanțul acestei etape privește nu numai trecutul, ci și indicații și asupra viitorului omenirii.

Bunicii și străbunicii noștri începeau încă să descifreze viitorul în stele. Sint de acord că priveliștea cerului înstelat este înfrînt mai străgătoare decît a unui tabel statistic. Neпопoți au ajuns totuși la concluzia că „semnele viitorului” se deduc cu

mai multă exactitate din cifrele statistice.

Este vorba de acele date statistice care arată că în decursul acestor patru decenii producția industrială a Uniunii Sovietice a crescut de 30 de ori, iar a Statelor Unite de 4,5 ori (1913—1955); că venitul național a crescut în Uniunea Sovietică de peste 20 ori, iar în Statele Unite de circa 3 ori (1913—1956); că productivitatea muncii a crescut în Uniunea Sovietică de 9 ori, iar în Statele Unite de 2,2 ori.

În fața unor asemenea cifre, falsii profesori nu uită de obicei să remarce că și astăzi Uniunea Sovietică se află în urma Statelor Unite în ceea ce privește producția unei serii întregi de produse. Nu-ți rămîne decât să le reamintim că acum 40 de ani, Rusia țaristă avea o producție industrială pe cap de locuitor de 21,4

ori mai mică decât a Statelor Unite, iar astăzi una din ocupațiile pasionante ale statisticienilor este de a determina numărul de ani în care U.R.S.S. va depăși Statele Unite la cutare sau cutare produs.

De obicei, cei pe care aceste cifre li supără erau dispuși să renunțe la discuție și să se reîntoarcă la cititul în stele. Astăzi, și acest rețușu le-a fost interzis: pe cer se totesc sateliții artificiali care arată că în unele domenii (și nu din cele mai puțin importante) Uniunea Sovietică a și depășit Statele Unite. De altfel, de cînd prietere stăe a apărut și Sputnikul, cred că nici nu mai sînt contradicții între ceea ce prevestește cerul și ceea ce prevestesc datele statistice.

Putem deci rămîne tot la datele statistice. Mai cu seamă că acum ele sînt mult mai complete. Uniunea Sovietică este astăzi cea mai puternică țară socialistă, dar nu singura. Alături de ea s-a format sistemul mondial socialist.

Comparațiile se pot deci face nu numai între țări, ci și între sisteme. Concluziile nu sînt însă deosebit de noi: în ultimii 7 ani, producția industrială a sistemului socialist a crescut cu 230%, iar a lumii capitaliste cu 50%. Este o diferență care nu poate fi deloc neglijată.

În ea se reflectă superioritatea sistemului economic socialist. În același timp, în aceste cifre se concretizează și una din marile lecții ale Revoluției din Octombrie: apărarea cu fermitate a principiilor internaționalismului proletar, bazat pe egalitatea în drepturi între toate popoarele mari sau mici, pe comunitatea de interese dintre toți oamenii muncii și pe unitatea de luptă a forțelor socialiste și pașice.

Internaționalismul proletar reprezintă una din forțele hotărîtoare ale mișcării revoluționare socialiste. Construirea noii societăți este de neconceput în afara solidarității cu oamenii muncii din toate țările. Revoluția din Octombrie a triumfat cu sprijinul proletariatului mondial și a dat în același timp acestuia un reazim de neclintit pentru toate luptele lui ulterioare.

Între țările socialiste, internaționalismul proletar își găsește un cîmp și mai larg de manifestare sub formele cele mai variate: folosirea reciprocă a experienței pozitive acumulate, atunci cînd una din țări găsește în interesul ei să folosească o formă experimentală cu succes în altă țară; stabilirea unei colaborări strînse în toate domeniile: economic, politic, cultural etc.; adoptarea unei poziții comune în toate problemele de care depinde soarta luptei mondiale pentru pace și socialism; stabilirea sprijinului reciproc în învingerea greutăților construcției; planificarea în comun a dezvoltării noii diviziuni internaționale socialiste a muncii etc.

O asemenea forță motrice, capitalismul — bazat nu numai pe exploatarea omului de către om, ci și pe exploatarea unei țări de către alta — nu poate avea, lată ceea ce de asemenea nu poate fi uitat cînd comparăm astăzi capitalismul cu socialismul și vrem să înțelegem avîntul economic al țărilor socialiste.

Costin Murgescu

desen de P. Vasiliev

Pavel Antokolski

VÎRTEJUL

Virtebul, virtebul deșteaptă-adormiți, Virtebul la mîningul vieții f-adună, Virtebul, virtebul se face furtună... Cea-a fost și ce este și ce va să vie El judecă fără apel; auziți! Vibrantele voci care tună și tună, Virtebul-n Octombrie e-acum vijelie! Vijind vihoros vuc-n vece al vîntului muget, Văduvind de dinaști, dinastii dintr-un timp vechi și muced,

Vestind vremea rea negustorului buged, La Bursă'n cîlon, falimente împarte Și cheamă'n oraș mahalaua-n răscoală, Cu moartea se luptă pe viață și moarte Ca viii să aibă de viață'n veci parte! E leoracă Octombrie de nădușeală... Cu el m'am legat odată prieten: Spre Kremlin soldații pomiseră'n marș! Flămînzi și cu gura uscată de sete, Nerași și cu ochii de-atit nesomn, arși, Visam fetele de-atit de-atit, înșel, Lumina egală și sură și grea Strivind rugînta de ploa, timicea De pe palatele goale rănase... O, murdăria stătută din case Și spaima burjuilor, lașilor, În fața liniștitei priviri a ostașilor, Pe care nu puteau s'o priceapă! Ce bucuroși am fost cu-acei prilej Cînd nouă, omnescul virte! Istoria-n Octombrie ne-a trimis Mesajul ei scris în grabă!

În romînește de Romulus Vulpescu

sculptură de G. Postnikov

Petru Vintilă

De la scena istoriei la istoria în scenă

Teatrul și cinematografia sovietică au excelat în orice împrejurare în care au avut de arătat forța maselor. Eisenstein a atins aici un record pe care nimeni, nici King Vidor, nici Cecil B. Mille, nici Abel Gance nu l-au putut doborî, deși multe din filmele lor puneau la mișcare regimurile întregi de figuranți. El este primul care a revelat cinematograful nu numai fotogenic, ci și un conțop imens care șerpuște pe o cimpie nemărginită (ca în „Ivan cel Groaznic”), nu numai farmecul ciudat al unei adunări care dansează într-un ritm frenetic, într-o dezlănțuire deșănțată (ca în filmul pentru noi necunoscut „Viva Mexico”), nu numai spectaculozitatea unei bătălii, așa cum este cea din „Alexandru Nevski”. Trupele se alină față în față; o clipă se așterne o tăcere cumplită așa cum a fost poezia tăcerii dinaintea primei zile a lumii; apoi soldații înaintază unul spre celălalt, în siruri drepte, într-o mișcare sacadată și implacabilă. Într-un marș mecanic și monoton, un marș care, ai impresia, nu se va sfârși nici o dată. Apoi vine coborârea în infern; spadele se încrucișează, caii nechează, săbiile desenează pe cer curci din care picură sânge, soldații se prăvălesc, cizmele siflesc capetele căzute pe iarță, din tulburări se aud gemete, de sub ghețuri se aud suspine, printr-o lătură fluturând o clipă o clipă numai — o pelerină, apoi țărăni și zvâcnire se retrage liniștită la fund. Eisenstein a revelat cinematograful mondial că mult mai mult decât o fotografie, un teatru cu farmec exotic, întoarcerea spectaculoasă — are suflet. Malakovski, Trentov, Veselod Ivanov, Bill Beloterkovski au realizat în teatru corespondența acestui fapt. Ei au ridicat mult mai mult, marea, figurația la rang de eroi colectiv. Fenomenul este fără precedent.

pentru mișcări ample de figuratie, pentru tablouri de proporții mari cu flămuri, cu oratori vorbind din virtutea scării, dominând nu o distribuție de câteva zeci de personaje, ci o multitudine pe care o bănuiești și o auzi umplând culisele, totuși după perdelele de catifea, multiplicându-se prin departe, trecind parcă zidurile teatrului. Regizorul a lucrat piesa lui Bill Beloterkovski ca pe o imensă pictură murală, proiectând oamenii pe un ecran în așa fel încât siluetele lor au unei dimensiuni unor

URAGANUL de Bill-Beloterkovski la Teatrul Municipal

giganți. Totul este lucrat sub semnul grandorii. Toate posibilitățile scenei au fost subjugate ad hoc. Spectacolul — dacă îți este permis să mă exprimi astfel — este lucrat în înălțime (și la propriu și la figurat). Ion Olteanu și Tony Gheorghiu, pictorul decorator, folosesc mult și inspirat scara. Spectacolul începe pe o scară cu un discurs răsunător roșii pară în fața întregii Armate Roșii. Vorbitorul este sus de tot, strălucit de un stăndard purpurii, iar jos la sîrui, cu spatele la public și cu arma la umăr sînt marnarii. Un cerc de lumină cade pe fața președintelui, iar restul, tot restul se află în penumbră. Siluetele ostajilor apar negre și semiobscuritate sugerează proporții gigantice. Șirurile de lupători urcă treptele. Zgomotul pașilor lor e amplificat în culise și apoi prelungește la pauza de întineric. Scara nu mai este un element arhitectonic. Este acum un simbol. Reprezintă apara în virtutea unei scări. Soldații se reped la ea pe scară și lăsmă li domină cu privirile de foc și cu glas cumplit de acolo de sus. Oamenii se adună la muncă voluntară în fața unei scări. Sediția despre tifos este dublă. Căderea din capul unei scări, dubla Comasolului sînt gata să pornească pe front fluturînd un steag într-o lumină steară, pe o scară. O scară ca un triunghi enorm apare în ultima scenă din întinericului fun-

sint transformate într-o scară care urcă la cer și în spaie se vîd nu locații clădirii, ci poporul lînd cu asalt firmamentul. Soluția în sine nu mi se pare de neacceptat într-un spectacol lucrat pe o formulă asemănătoare, ar putea să fie chiar admirabilă. Dar nu în acest spectacol în care își apare — mie cel puțin — în atara unității artistice, în atara viziunii care avea o desășurare logică pînă în acest ultim punct. Dar aceasta este o paranteză pe care o închid aici nemaivoind să discut dezaprobat și felul în care a fost tehnic executată (execuția în sensul de decapitate) ideea uraganului, adică a ecranului agitat și înnoirat în fața căruia trebuie să se petreacă totul.

Mi se pare că punctul de vedere al regizorului a fost bine înțeles de colectivul de actori. Specializați în marșanți revoluționari, Ion Lucian a fost mereu aplaudat de sold pentru că știe să se sînter, exuberant și chiar în mod agreabil zgomotos, pentru că știe să facă cu ochiul într-un chip simpatic și să rostască pe un ton inimitabil: țerță-mă tovarășe madam. Este foarte bună Nely Șterian și aș spune imbecilă că în fața ei aranjază cîștii și își face gura, cît o inimă de păpușă. Este bun Octavian Coltescu cu nasul său de carton care se ridică ferit în sus cînd vorbește de „fite”. Actorii au voci groase și aspre, o fanchelă dezarmantă, un umor natural cărui nu-i poți lua piept. Femeia gravidă își astupă gura cu mîinile amindouă și se înclășează de fîcîi de teamă că o vîntă mult mai presus de ea va desțereca din nou moarta. Omul pe care îl aduce bășelul are o mustață lungă și jănică și o privire care-ți aduce aminte de Birlic. Femeia care își spală cămașa cu lui are farmecul descordului gramatical și hazul sutragetelor neslefuite. Pe scurt, rolurile comice sînt foarte bune nu numai fiecare în parte, ci și fiecare în ansamblu, pentru că intervențiile vestale nu sparg atmosfera gravă a spectacolului și nici n-o minimalizează. Mai puțin reușit mi se pare însă cîteva din rolurile „eroice”. Mai puțin reușit mi se pare de data aceasta Ileana Predescu care, spre surprinderea mea, a fost liniară, rigidă și lipsită de farmec feminin. Mai puțin reușit mi se pare de data aceasta Septimiu Sever. În altitudine ea este tot timpul, sau aproape tot timpul, ceva exterior și declarativ. Cînd vorbește în primul tablou soldaților, actorul se uită nu la ei, ci spre stele. Cînd se adresează comasolurilor ne dă pentru

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

Scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

scenă din actul III (Președintele comitetului județean de partid — Septimiu Sever, laureat al Premiului de Stat; Marinarul — Ion Lucian; Un flăcău înalt — Cornel Girbea).

ORIZONTI

Vera Inber

Lenin și timpul

Știa și dintr-o zi și dintr-un ceas
Să smulgă timpul, să albe vreme,
Mergea la întruniri și-avea răgaz
De discuta adinchi probleme.

Găsea timp liber și trudea de sîrg
Să dea industriilor viață,
Și pentru oamenii din sat, din țir,
Lansă lozincă lui: „Învăță!”

Gîndind la revoluție, popor,
(La piine, tren, cărbuni, metale)
Seria: „Kremlinul n-are ascensor;
Să-l reparați, găsiți o cale!”

Neliniștit, cu ochii vii și blînzi,
Tuna și fulgera cu pară;
„Sînt unii slabi de inimă, plîpînzi,
Și pot muri, urcînd pe scară!”

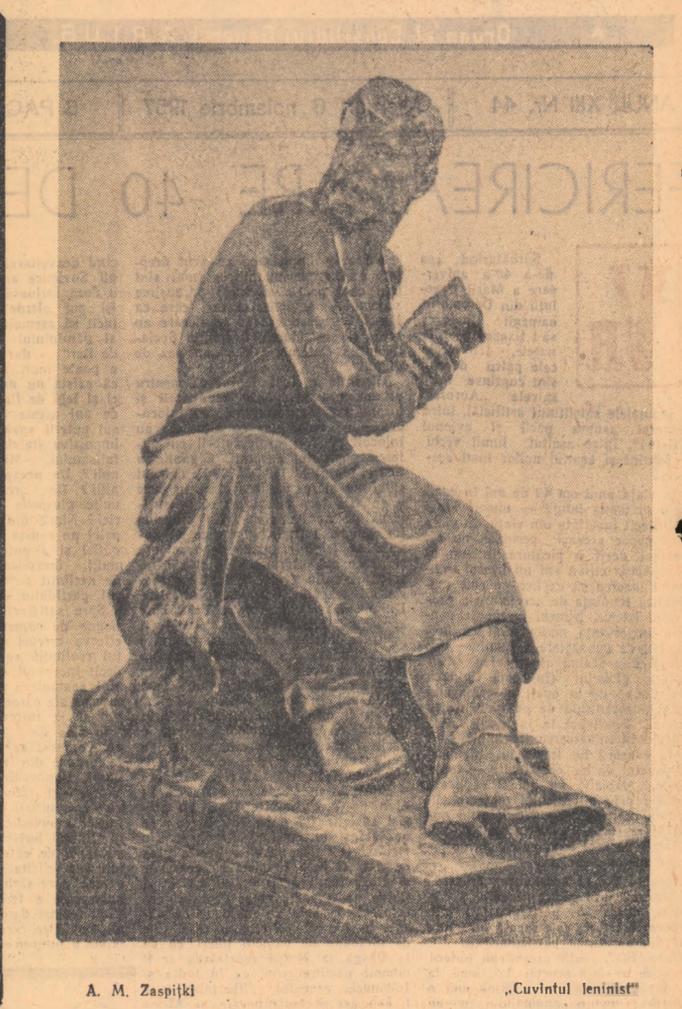
Chiar și-ocupat își aducea aminte
De-a oamenilor inimă fierbinte.

O dată doar cu-o veste-a-ntrîziat
O dată în marea-față viață:
În ziua cînd rîniți căzu la pat
Și moartea și-a privit-o-n față!

Lua medicamente și cu sete
Seria la masa lui rotundă,
Și pentru bine-n Soviete
Păstră și ultima-î secundă.

La rîndu-i, Timpul prin milenii
De-aceia poartă-n vecl pe Lenin.

În romîneste de George Dan

A. M. Zaspîki „Cuvîntul leninist”

REVOLUȚIA ÎN LITERATURA MONDIALĂ

„Eu consider Revoluția din Octombrie drept unul dintre cele mai mari evenimente din istorie. Ea a schimbat radical ideologia întregii lumi. Toate romanele, piesele de teatru și studiile istorice, toate lucrările de publicistică apărute ulterior au fost scrise sub influența ei. Influența ei este mult mai profundă și mai largă decît influența primei revoluții franceze.”

Aceste cuvinte, rostite prin 1937 de istoricul și scriitorul englez H. G. Wells, pot să constituie punctul de pornire al oricărui cercetător care vrea să urmărească ecoul stîrnit de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie în literatura universală. Căci, într-adevăr, cele mai importante creații literare din ultimele decenii poartă pecetea pe care marea eveniment al anului 1917 a imprimat-o gîndirii și viziunii despre lume și viață a omenirii, determinînd o nouă perspectivă în studiarea și analiza fenomenelor ce au o atingere directă cu dezvoltarea ideilor și în general cu progresul realizat pe toate tărîmurile de lumea contemporană. Indiferent dacă diverșii protagoniști ai culturii de pe întinsul celor cinci continente au aderat sau nu, s-au încadrat sau nu în linia nouă pe care Revoluția din Octombrie a trasat-o istoriei, trebuie să recunoaștem că elementele esențiale ale activității lor au fost și sînt din ce în ce mai mult influențate de schimbările structurale promovate de această Revoluție, ale cărei consecințe nu mai pot fi ignorate de nimeni, fie că e vorba de prieteni, fie că e vorba de dușmanii socialismului. Iar cei ce se îndărătnicesc totuși, să ignore încă această realitate istorică nu fac decît să dea dovadă sau de o mare opacitate sau de o flagrantă rea credință.

Unul dintre cei dintîi scriitori europeni care au salutat Revoluția din Octombrie, a fost Romain Rolland. Chiar în anul 1917, într-un apel intitulat: „Către Rusia liberă și eliberatoare”, el spunea: „Frații din Rusia care ați înfăptuit marea voastră Revoluție, trebuie să vă felicităm; mai mult; trebuie să vă mulțumim. Cucerindu-vă libertatea, nu ați lucrat numai pentru voi, ci pentru noi toți, frații voștri din bătrînul Occident”. Iar peste două decenii, în 1937, același

Romain Rolland, confirmînd speranțele ce și le pusesse în Revoluție, declara: „Acul busolei, întors către nord, arată tînta spre care se îndreaptă avangărziile Europei, eroicii revoluționari ai U.R.S.S.: reconstrucția socială și morală a omenirii”. În unul dintre cele mai importante romane ale lui, „Înimă vrăjită”, în care e descrisă societatea franceză pe o perioadă vastă, începînd din ultimii ani ai veacului al XIX-lea și mergînd pînă către anul 1930, ajungînd cu naratiunea în jurul anului 1917, scriitorul consimțea astfel vechii izbucniri Revoluției: „În toată Franța, în acest aprilie al lui 1917, ceea ce o orăbă nemulțumire, izbucnise revoluție rusă. Marginele zării erau roșii. Primele știri se la Paris cu trei săptămîni înainte. Iar se „Jica Florilor populația pariziană aclamase cu avînt revoluția într-un miting”. („Înimă vrăjită”, vol. II, pag. 280, ed. rom.). Pe paginile întregi, romanierul continua să descrie felul cum revoluția rusă din primăvara și apoi din toamna lui 1917 s-a reflectat în spiritul și sufletul oamenilor de toate categoriile din Franța.

Un alt scriitor francez, André Wurmser, consimțea ecoul stîrnit în Franța, în special în rîndurile intelectualilor, de către Revoluția din Octombrie, într-un întreg capitol al romanului său autobiografic „S-a născut un om”, roman a cărui acțiune se întinde pe parcursul primelor patru decenii ale veacului nostru. În al treilea volum al acestui roman (Notre jeunesse, pag. 22 și urm.) Wurmser descrie emoția stîrnită de evenimentele din vara și toamna lui 1917 în sufletul contemporanilor.

Aprroape la fel ca în Franța, s-au petrecut lucrurile și în Italia. Giovanni Germanetto, un veteran al mișcării socialiste din Italia, scrie în amintirile sale, referindu-se la întîmplările anului 1917: „Lenin! Nici un om nu era atît de popular în lumea întreagă ca Lenin! În Italia era cunoscut în satele cele mai îndepărtate, ca și în marile orașe, în cătunele risipite pe po-vîrnisurile Alpiilor, ca și în cazărmi. Bătrîni și copii știau că el este marea noastră Tovarăș. În toate ungerile, oamenii scriau numele său... La cite mii de copii nu s-a dat numele lui! Cîte chintale de metal nu s-au prelucrat pentru a fi transformate în medalii cu numele lui!”

În Grecia, scriitorul azi de notorietate mondială, Nicos Kazantzaki a scris un roman intitulat Toda-Raba, consacrat Revoluției din Octombrie și ecoului stîrnit de ea în inimile oamenilor simpli din cele mai depărtate colțuri ale lumii, printre care și negrul Toda-Raba; acești oameni, auzind „noua Sirenă slavă care-i chema spre nord”, au pornit spre Moscova, unde s-au întîlnit cu toții pentru a se îmbrățișa la lumina stelei sovietice, simbolul înfrîntării pasnice a tuturor popoarelor și raselor pămîntului.

Romanierul maghiar Béla Illés în „Rapsoada Carpaților” și scriitorul german Arnold Zweig în romanul „Încălearea unui rege”, zugrăvesc cu o viguroasă forță epică frămîntările produse în sinul imperiilor germanice de evenimentele din 1917, cînd Revoluția din Octombrie a zdruncinat profund vechea orînduire politică a Europei, deschizînd porțile unei ere noi în istoria continentului. Dar ecoul Revoluției nu s-a oprit la continentul european; el a străbătut mările și oceanele, ajungînd chiar pînă în depărtata Australie, unde a produs frămîntări la fel de mari în lumea politicianilor de acolo — așa după cum se vede în romanul „Putere fără glorie” al lui Frank Hardy, roman ce zugrăvește viața poporului australian din prima jumătate a veacului nostru și în care multe pagini sînt consacrate evenimentelor anului 1917 (vezi în deosebi vol. II al acestui roman).

Iată numai cîteva din creațiile literare în proză, de anvergură, aparținînd unor scriitori din cele mai diferite țări, care au înfățișat ca

un episod central în opera lor fenomenul revoluționar din a doua decadă a secolului, relevînd repercursiunile imense sociale și morale. — ale omenirii. Este de la sine înțeles că lista scriitorilor în opera — și mai ales în spiritul — căroro Revoluția a lăsat urme adînci, nu se încheie aici. Ea poate fi completată cu numele unor personalități de primă mărime din rîndurile creațiilor Europei și ai Americii, care fie prin creații beltristice propriu zise, fie prin declarații semnificative, au salutat cu toată convingerea Revoluția din Octombrie, vînd în ea motorul principal al progresului uman contemporan. (Am mai putea aminti din rîndul acestora scriitorii ca: A. George Bernard Shaw, Heinrich Mann, Henri Barbusse, Gerhardt Hauptmann, Upton Sinclair, Theodore Dreiser, Martin Andersen Nexø, F. E. Sillanpää, etc., etc., mulți dintre ei afirmîndu-și nu numai încrederea, dar chiar adeviziunea la ideile Marelui Octombrie).

Un cuvînt greu au avut de spus, și de data aceasta, poeții, al căror cîntec înaripat s-a îndreptat către Revoluție ca în spre un nou izvor de inspirație, culegînd din el fructul nădejdelor de mai bine ale oamenilor de pretutindeni. Unii poeți au fost contemporani cu Revoluția și au salutat-o din primele momente cu toată înflăcărea și luciditatea avîntului lor liric. Astfel, marea poet maghiar Ady Endre, mort în anul 1919, spunea în poezia „Steaua stelelor”:

Nu cade niciodată steaua roșie;
Planete, Lună, Venus au pierit
Și ea — de foc — lucește-n răsărit...

Unul dintre cei dintîi poeți europeni care și-au exprimat în mod direct și fără rezerve încrederea în ținara putere sovietică, a fost poetul german Johannes R. Becher. Într-o poezie scrisă la puțin timp după Revoluția din Octombrie, anume în anul 1919, și intitulată „Salutul poetului german către Republica Federativă Socialistă Rusă”, Becher dă glas bucuriei lui în fața apariției primei republici sovietice pe glob. Poetul polonez Wladislaw Broniewski și Julian Tuwim au salutat de asemenea Revoluția, la a cărei desfășurare au fost martori și participanți activi. Poetul chinez Go-Mo-Jo și poetul bulgar Hristo Smirneski (mort foarte tînr în anul 1924) au slăvit de timpuriu Revoluția, devenind astfel precursorii cîntăreților ei de mai tîrziu. Numărul acestora sporea pe măsură ce anii treceau și pe măsură ce înfăptuirile revoluției socialiste pe pămînt sovietic angajau credința nestămată în izbînda ei pe plan mondial. De la Louis Aragon și Paul Eluard, pînă la Nazim Hikmet și Rafael Alberti, de la Antonio Machado — căruia poezia „Vocea Spaniei” e o patetică frîndă trimisă Moscovei din însinguratul Madrid — și pînă la Jean Neruda, poetul Americii Latine, de la Pablo-Richard Bloch pînă la Bertolt Brecht, țările și continentele și-au manifestat, prin glasul poezilor lor credința că tunurile „Aurorei” au vestit cu adevărat lumii apariția unei epoci noi de libertate și înfrîntere a oamenilor de peste tot.

Revoluția din Octombrie a însemnat trezirea unei conștiințe noi în lume. Această conștiință s-a ogîndit printr-un proces firesc în opera „inginerilor sufletului omenesc” — scriitorii și poeții care, prin intuiția, prin puterea lor de înțelegere și prin calitățile lor de vizionari se situează totdeauna alături de cei ce, în fruntea maselor omenesti, luptă și arată omenirii calea către o viață mai bună, mai frumoasă și mai dreaptă. Cu prilejul celei de a 40-a aniversări a Revoluției din Octombrie se cuvine deci ca numele și opera lor să fie încă o dată amintite în cadrul acestei vaste sărbători a Lumii.

Pericle Martinescu

Ecaterina Oprolu

Filmele anului 1958

Planul de producție cinematografică a studiourilor sovietice pe anul 1958, recent anunțat de revista „Sovetskaya kultura”, prevede un număr mare și variat de filme menite a satisface exigențele milioanei de spectatori. Astfel, în cursul anului viitor, vor vedea lumina ecranului o serie de filme cu teme din viața și activitatea revoluționară a lui V. I. Lenin printre care „Din februarie pînă în Octombrie”, film tehnicolor în două serii realizat după un scenariu de A. Kapler, „Sentințele la Smolnii”, o producție a studioului „Gorki” realizat în regia lui L. Lukov, „În zilele lui Octombrie” și „Prima zi” realizate de studioul „Lenfilm”, „Perekop” etc. Un loc important este rezervat filmelor inspirate de Marea Război pentru Apărarea Patriei. „Cercul Balicel” transpunere pe ecran a romanului lui N. Ciukovski, „Cinci înfrîntări pe drumuri de război”, „Căielul din Moabit” inspirat din viața și lupta poetului-erou Musa Djalil, sînt numai cîteva din titlurile filmelor care vor reinvia pe ecran glorioasa luptă a poporului sovietic împotriva fascismului. Viața, activitatea unor oameni de seamă ruși și sovietici constituie de asemenea subiectele unor filme în pregătire. Printre acestea, un film închinat marelui savant V. I. Tiolovski, „Tineretea lui Gogol” și „Viața de fiecare zi a omului sovietic va constitui subiectul multor filme noi, din care semnalăm „Nunta de ar-

A. B.

spre primului loc

dezvoltare. Iată cum se pot exprima în cifre schimbările existente astăzi în economia mondială față de situația din 1917:

Impărțirea țărilor de pe glob în grupuri (1917 și 1956)

	1917				1956			
	populație		teritoriu		populație		teritoriu	
	milioane oameni	% din total	milioane km. p.	% din total	milioane oameni	% din total	milioane km. p.	% din total
Țările socialiste	140	7,9	21,7	16,0	952,2	34,9	35,1	25,9
Țările nesocialiste din care:	1638	92,1	113,6	84,0	1772,3	65,1	100,1	74,1
Marile puteri imperiale	341	19,4	9,8	7,2	454,5	16,7	9,5	7,1
Țările coloniale și dependente	897	50,4	72,0	53,2	160,0	5,9	22,9	17,0
Țările pornite pe calea dezvoltării independente	—	—	—	—	658,7	24,2	13,5	10,0
Alte țări	400	22,3	31,8	23,6	499,1	18,8	54,2	40,0

Față de acum 40 de ani, populația țărilor socialiste a crescut de aproape 7 ori, ajungând să reprezinte 35 la sută din întreaga populație a globului. Teritoriul țărilor socialiste a crescut de 1,8 ori, reprezentând azi un sfert din suprafața globului.

O discuție între economiști

În revistele economice sovietice s-a purtat în ultimii ani o discuție asupra delinierii principalilor indicatori care exprimă forța economică a statului sovietic. Alegerea celor mai precizi indicatori ai forței economice a statelor are o mare importanță pentru determinarea șanselor de dezvoltare economică. În articolul lui V. A. Ahimov și I. Katkovski apărut în revista „Voprosi ekonomiki” din mai 1956, se susține că drept indicatori trebuie să fie considerați: volumul global al producției industriale și producția industrială pe cap de locuitor. „Forța economică a unei țări, scriu autorii articolului citat, este determinată nu numai de mărimea absolută a producției, fără a fi raportată la populație, ci înainte de toate de volumul producției raportat la numărul populației. Cu cât mai mare este producția pe cap de locuitor, cu atât mai mare este și consumul”.

Acest fel de a privi lucrurile este considerat de către N. Baibakov a nu ține seama de toate faptele. În articolul publicat în revista „Komunist” nr. 6 din 1956, autorul se întreabă cum se poate aplica criteriul producției pe cap de locuitor în cazul Belgiei, de exemplu? Belgia, cu cei 9 milioane de locuitori ai săi, produce, pe cap de locuitor, tot atât de mult ca S.U.A., de 1,5 ori mai mult decât Franța. Nimănui nu i-ar trece însă prin cap să susțină că Belgia ar fi mai puternică decât S.U.A., Anglia sau Franța. După părerea lui N. Baibakov, principalul criteriu al determinării forței economice a unui stat este volumul global al producției. Dacă s-ar considera numai acest criteriu, creșterea forței economice a U.R.S.S. este ilustrată de următorul tabel:

Locul U.R.S.S. în producția industrială mondială

	1913		1937		1955	
	în lume	în Europa	în lume	în Europa	în lume	în Europa
Producția industrială globală	5	4	2	1	2	1
Construcția de mașini	4	3	2	1	2	1
Tractoare	—	—	2	1	2	1
Energie electrică	15	7	3	2	2	1
Cărbuni de piatră	6	5	4	3	2	1
Oțel	5	4	3	2	2	1
Ciment	6	5	4	3	2	1

Intervenind în discuție, I. Olsevici, într-un articol publicat în „Voprosi ekonomiki” nr. 9 din 1956 susține că trebuie luată în consi-

derare cinci indicatori și anume: volumul producției globale, producția pe cap de locuitor, ritmurile de dezvoltare, resursele natu-

rale și locul țării în sistemul economiei mondiale.

În ceea ce privește resursele naturale, Uniunea Sovietică ocupă primul loc în lume în domeniul rezervelor de minereuri de fier și mangan, de cupru și plumb, de bauxită și săruri potasice, de nichel și volfram, de rezerve hidroenergetice și forestiere. Uniunea Sovietică este una din țările cele mai bine înzestrate cu rezerve de petrol, gaze naturale și cărbuni. Descoperiri geologice recente, ca zăcămintele de diamantiferă din Iakuja, zăcămintele de litiu din peninsula Kola, zăcămintele de titan și zirconiu din Ucraina, zăcămintele unice de minereuri de fier din regiunea emanajului magnetic din Kursk-Bielgorod, au întărit și mai mult poziția Uniunii Sovietice în privința resurselor naturale.

Ritmurile de dezvoltare ale economiei sovietice depășesc cu mult pe cele înregistrate în țările capitaliste cele mai înaltate. După culegerea de materiale statistice: „Țările socialiste și capitalismul în cifre” (Gospolizdat 1957) în comparație cu 1929, industria sovietică a crescut de 22,75 ori, iar cea a întregii lumi capitaliste numai de aproape 2 ori. Față de 1950, producția industrială sovietică a crescut în 1956, de 2 ori, iar a întregii lumi capitaliste de 1,3 ori.

Economistul sovietic A. Alexeev, în articolul său publicat în „Mirovaia ekonomika i mejdunarodnie otnoșeniia” (Nr. 2 din 1957) consideră că principalul indicator al dezvoltării forței economice trebuie să fie considerat nivelul productivității muncii sociale. Din acest punct de vedere, Uniunea Sovietică depășește toate țările lumii, inclusiv Statele Unite. Creșterea anuală a productivității muncii în industria sovietică este de 6-8 la sută, în timp ce în S.U.A. ea este de 1,5-2 la sută. În ceea ce privește nivelul productivității muncii, Uniunea Sovietică a lăsat în urmă Anglia și Franța și se apropie de S.U.A. Culegerea „Țările socialiste și capitalismul în cifre”, cuprinde următorul tablou al dinamicii productivității muncii între anii 1913 și 1955.

Nici un fel de mistificări nu pot escamota realitatea

Acestea fiind faptele, apologeții capitalismului, nu le rămâne altceva de făcut decât să se nege și să le escamoteze, sau, adoptând ogoa obiectivismului științific, să încerce să tragă concluzii care n-au nici o legătură cu premisele. Științii se pot ocupa tot atât de bine cu jonglarea cifrelor, ca și cu jonglarea argumentelor. Ei pot convinge însă la fel de puțin și într-un caz și în celălalt.

În cele două rapoarte ale comisiei economice unificate a Congresului american, despre care s-a pomenit mai sus, se încearcă a se inventa „o tendință de scădere a ritmurilor în comparație cu cincinalul trecut”, „o scădere a ritmurilor de creștere a productivității muncii în industria Uniunii Sovietice”. Acestea învențiile, care sînt „dovezile”?

Autorii rapoartelor neînțeleg seama de ultimele cifre publicate în Uniunea Sovietică, cifre care arată că în 1956, s-a înregistrat o creștere de 11 la sută a producției industriale față de anul precedent și că în primele nouă luni ale anului 1957 s-a obținut o creștere a acestei producții de 10 la sută față de anul precedent, operază cu mai multe soiuri de asemenea „dovezi”.

Ei invocă, în primul rând, „epuzarea rezervelor de mină de lucru”, afirmând că agricultura sovietică nu mai poate ceda industriei brațele de muncă de care dispune astăzi. Dar oricine știe că cele 36 milioane de hectare de pământuri înțelept și virgine din Asia Centrală și Siberia au fost puse în valoare de aproximativ 350.000 de consomoliști, avind la dispoziție mijloace tehnice considerabile. Productivitatea muncii obținută în valorificarea pământurilor înțelept și virgine este rezultatul dezvoltării puternice industriei sovietice de construcții a mașinilor agricole. Este neîndoiește că acel nivel al productivității muncii arată viitorul apropiat al agriculturii sovietice. În plus, se știe că 4/5 din creșterea producției industriale a Uniunii Sovietice se obțin nu prin mărimea numărului muncitorilor folosiți, nu prin punerea în funcțiune a unor noi capacități de producție, ci prin creșterea productivității muncii pe calea introducerii tehnicii noi.

A doua serie de „dovezi” cu care operează comentarii americani se referă la volumul și repartiția investițiilor. Ei susțin că întrucât, în cincinalele anterioare, s-a înclinat o parte însemnată din venitul național inves-

	1913	1955
U.R.S.S.	100	800
S.U.A.	100	220
Anglia	100	140
Franța	100	175

Există și alte momente determinante ale forței economice și ale perspectivei dezvoltării economice. În cîntărirea forței economice și a perspectivei dezvoltării economice, factorul om, cea mai importantă forță de producție, nu poate fi de loc neglijat. Nivelul la care sînt satisfăcute cerințele sale materiale și culturale, nivelul cunoștințelor și deprinderilor sale tehnice, determină într-o măsură importantă productivitatea muncii. De aceea, în compararea posibilităților de dezvoltare ale celor două lagăre, trebuie ținut seama că, în lumea capitalistă, legătura între producție și consum se face prin mecanismul repartiției capitaliste. Aceasta face ca cea mai mare parte a produsului social să fie risipită în scopuri care n-au nimic comun cu îmbunătățirea nivelului de trai al maselor muncitoare sau cu nevoile unei dezvoltări raționale a economiei. O mare parte a producției capitaliste merge spre înarmări, spre întreținerea diferitelor categorii parazitare, spre lux și risipă sau chiar la distrugerea directă în scopul menținerii prețurilor. Milioanele de tone de oțel sau de energie electrică nu spun încă totul. Important este cine le folosește și pentru ce. Acest adevăr a dat de gîndit și bancherul american Bernard Baruch, care, într-un articol publicat în „New York Herald Tribune” și intitulat „Lecțiile infringerii” (citat după „Pravda” din 25 octombrie 1957) constată: „În timp ce noi folosim puterea noastră industrială și tehnică pentru producția de noi modele de turisme și de diferite obiecte de uz casnic, Uniunea Sovietică cucerește spațiul cosmic”. Această lăcomie se faceă azi și în paginile gravului periodic al bursierilor englezi „The Statist”; „Ruși, după cit se pare, au elaborat un astfel de mod al folosirii lor (al resurselor tehnice n.n.) în cit această poate compensa înegalitatea și ei dispun în acest scop de mijloace colosale”.

Revenim mereu astfel, oricum s-ar privi lucrurile, la superioritatea sistemului socialist asupra celui capitalist, superioritate care a dus la rezultatele cunoscute azi de toți acei care au ochii de văzut și urechile de auzit și care face să se audă la porțile capitalismului loviturile destinului necruțător.

Cum a reușit să obțină statul sovietic în cei 40 de ani de existență a sa rezultatele economice care uimesc lumea? Care sînt indicii esențiali ai forței economice dobîndite de Uniunea Sovietică și, mai ales, care sînt perspectivele dezvoltării economiei sovietice, ale economiei sistemului mondial socialist, în întrecerea pașnică cu țările capitaliste cele mai înaltate? În preajma celei de-a 40-a aniversări a Revoluției din Octombrie, asemenea întrebări se pun cu mai multă insistență ca oricînd, căutîndu-se un răspuns care, îmbrățișînd trecutul și prezentul, să facă, în același timp, să se întrezărească căile viitorului. Economia sovietică este departe de a fi un sfînc al cărui suris înfruntă curiozitatea și dorul de cunoaștere al oamenilor care încearcă să ghicească înțelesul. Cu un maximum de obiectivitate și de respect al faptelor, concluziile pe care le impune dezvoltarea rapidă a economiei sovietice, pot fi formulate și insușite. Dar, de multe ori, obiectivitatea și respectul faptelor lipsesc în literatura foarte bogată ce se publică în țările capitaliste asupra problemelor economiei sovietice.

În locul lor, își fac loc panica și dorința aprișă de a silii faptele și cifrele. Încă înaintea celui de-al doilea război mondial, bibliografia lucrărilor închinată în S.U.A. problemelor economice sovietice cuprindea vreo trei mii de titluri. După război, cu aceste probleme se ocupă zeci de institute avînd preocupări mai mult sau mai puțin științifice. Printre acestea, se pot cita Institutul rus de pe lângă Universitatea Columbia, Institutul de cercetări a problemelor rusești de pe lângă Universitatea din Harvard, „fondul Rockefeller”, „fondul Ford”, și multe, multe altele. Interesul cu care sînt urmărite fazele dezvoltării economiei sovietice și perspectivele întrecerii între sistemul economic socialist și sistemul economic capitalist a fost documentat oficial prin cele două rapoarte, publicate sub auspiciile comisiei economice unificate a Congresului american. Primul, avînd titlul „Tendințele dezvoltării economice” a fost publicat în 1955, iar al doilea avînd titlul „Dezvoltarea economică a Uniunii Sovietice în comparație cu Statele Unite”, a apărut în acest an.

Fapte și cifre elocvente

Care sînt faptele care l-au pus pe gînduri pe comentarii americani? În 1913, V. I. Lenin constata că Rusia era înzestrată cu mijloace de producție moderne de patru ori mai prost ca Anglia, de cinci ori mai prost ca Germania, de 10 ori mai prost ca Statele Unite. Deși dispunea de resurse mari, Rusia țaristă, țara cu cel mai întins teritoriu din lume și cu o populație numeroasă (a treia țară din lume ca populație) dădea numai 2,6 la sută din producția industrială mondială. Din punctul de vedere al producției industriale pe cap de locuitor, Rusia țaristă se compara cu Spania. Volumul global al producției industriale a Rusiei era de 14,5 ori mai mic ca al Statelor Unite, iar producția industrială pe cap de locuitor era de 21,4 ori mai mică decît cea a Statelor Unite. În ceea ce privește producția celor mai importante produse pe cap de locuitor, Rusia rămînea urma țării capitaliste înaintate: la energie electrică de 5-11 ori, la cărbuni de 5-31 ori, la energie electrică de 5-17 ori.

Aceasta era situația în 1913. Se îmbunătățise sau se înrăutățise ea față de anii precedenți? Împingea regimul țarist Rusia înainte, pe calea dezvoltării economice, sau înapoi? E desul să arătăm că, în ceea ce privește producția fontei pe cap de locuitor, în 1900 Rusia stătea de 8 ori mai prost ca Statele Unite, iar în 1913 de 11 ori, față de Germania cifrele corespunzătoare erau: 6 și 8, față de Franța 3 și 4.

Primul război mondial și anii războiului civil și al intervenției străine care l-au urmat, au accentuat și mai mult înapoierea țării. În 1920, Rusia Sovietică producea numai 0,2 la sută din producția mondială de fontă, 0,3 la sută din producția de oțel, 0,7 la sută din producția de cărbuni, 0,4 la sută din producția de energie electrică.

Așa a început construcția socialismului în U.R.S.S. Chiar și oamenii care priveau cu interes și simpatie experiența sovietică se îndoiau că ar exista posibilități de redresare economică, și, cu atât mai puțin, de dezvoltare economică. Cunoscutul scriitor englez Herbert Wells, scria în acei ani în cartea sa „Rusia în bezna” că, dacă puterea sovietică nu va obține ajutor din străinătate „nu există nici un fel de alte perspective, decît distrugerea definitivă a oricăror urme de civilizație”. Și „ajutoarele” din străinătate erau mai puțin decît problema.

În același timp însă, V. I. Lenin a spus. În cuvîntarea rostită la adunarea activului organizației din Moscova a P.C. (b) din Rusia, la 6 decembrie 1920 „Sînt convins că puterea sovietică va ajunge din urmă și va întrece pe capitaliști și că vom fi în ciștig nu numai din punct de vedere economic”.

Îndrăznează previziune, dar cit de întemeiat! Faptele au dat deplină dreptate lui Lenin.

Bilanțul a 40 de ani de dezvoltare

Între 1917 și 1957, Uniunea Sovietică a obținut succese într-adevăr grandioase în construcția economică, deși din această perioadă de 40 de ani, 18 au fost ani de război și de refacere a pagubelor pricinuite de război.

Pe lângă de perla de dinainte de primul război mondial, volumul producției industriale a Uniunii Sovietice a crescut de peste 30 de ori. La sfîrșitul celui de al cincilea cincinal, în Uniunea Sovietică s-a produs 17 la

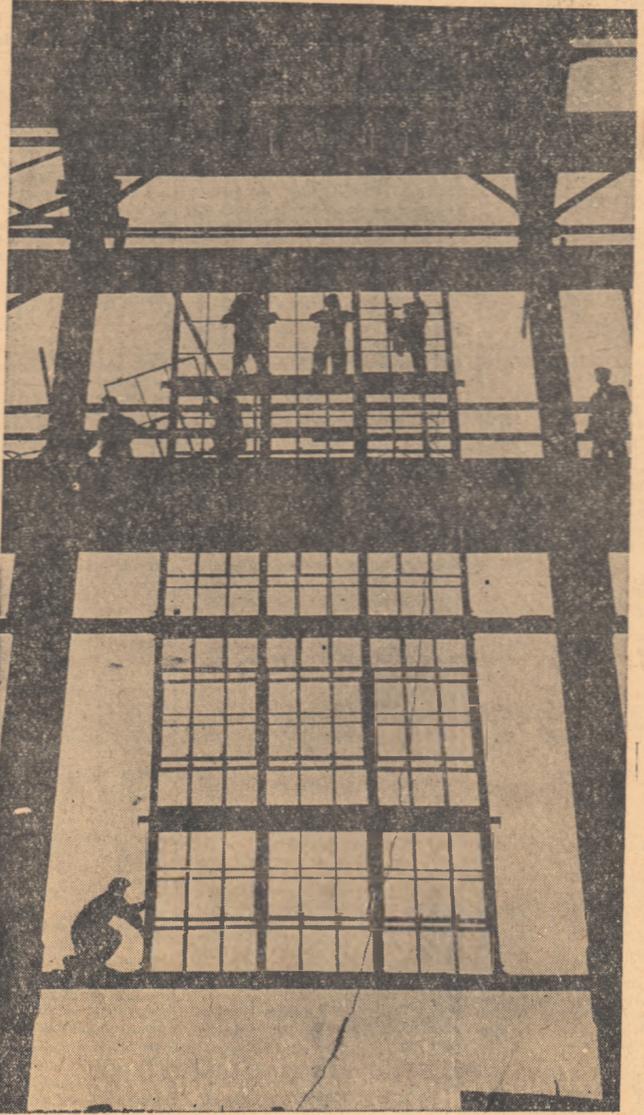
sută din producția mondială de oțel, 18 la sută din producția mondială de cărbuni, peste 30 la sută din producția mondială de tractoare, s-au transportat pe calea ferată 40 la sută din transporturile mondiale de mărfuri.

După calculele economistului sovietic Ioffe, greutatea specifică a marilor țări industriale în producția mondială industrială a evoluat între 1913 și 1956 în felul următor (în procente):

	1913	1937	1950	1955	1956
U.R.S.S.	2,6	9,2	14,4	19,0	19,8
S.U.A.	38,2	37,8	44,8	39,8	39,4
Anglia	12,1	11,5	9,8	8,4	8,1
R. F. G.	—	—	5,7	7,4	7,5
Franța	6,6	5,5	3,4	3,3	3,4

În întrecerea economică între socialism și capitalism a intervenit, în urma celui de al doilea război mondial, un factor nou: o serie de țări europene și asiatice s-au rupt din lanțul imperialismului și au pășit pe calea con-

struirii socialismului. O altă serie de țări au sfîrșit jugul eolonialismului și tind să-și organizeze o viață economică independentă, sprijinîndu-se pe un sector de stat în plină

Viitorul este incontestabil al socialismului

În dezvoltarea din ultimele patru decade a lumii socialismului, s-a manifestat acțiunea unor legi obiective. Este neîndoiește că această acțiune va continua și pe viitor. Pe temeiul cunoașterii acestor legi, N. S. Hrușciov a declarat în convorbirea cu ziaristul american J. Reston: „Desigur sînt greu de prevăzut toate zig-zag-urile istoriei, dar despre linia generală de dezvoltare se poate spune că, în condiții de pace, Uniunea Sovietică, pornind de la deosebitul în ritmul de dezvoltare a țării noastre, va lăsa cu mult în urmă, într-o perioadă mai scurtă decît 40 de ani, Statele Unite ale Americii, din punctul de vedere al nivelului producției industriale și agricole pe cap de locuitor, în cazul în care S.U.A. se vor dezvolta pe drumul capitalismului, în țara noastră, nivelul

forțelor de producție va fi incomparabil mai ridicat decît în prezent, vor fi create toate condițiile pentru crearea unui belșug de diferite mărfuri și produse, ziua de lucru va fi redusă la minimum pentru că știința și tehnica vor lua o dezvoltare considerabilă. Pe scurt, va fi asigurată dezvoltarea țării noastre în conformitate cu învățătura marxist-leninistă cu privire la construirea societății socialiste”.

Alexandru Leon

Octombrie și destinele României

Revoluția din Octombrie a avut urări dintr-o parte și dintr-o altă parte. Cea mai importantă influență a Revoluției din Octombrie este creșterea avântului revoluționar al maselor muncitoare din România, care a dus la crearea adevăratului ei partid, partidul comunist.

În România, în timpul primului război mondial și în anii imediat următori (1917-1921), s-a creat o stare revoluționară sub influența evenimentelor care se petrec în Rusia, chiar în primăvara anului 1917.

Revoluția cuprinsese armata rusă de pe frontul românesc, imediat după izbucnirea ei, în februarie 1917. Deosebit de importante au fost pentru populația românească și pentru elementele militare manifestările zilei de 1 Mai, la care s-au reunit în România ca și în Rusia, numeroase alte manifestații ale armatei ruse revoluționare. Cu și mai multă simpatie a fost primită de masele populare din România știrile despre evenimentele glorioase de la 7 Noiembrie și despre instaurarea noului regim sovietic în Rusia. Apar grupe de muncitori unele denumite „maximaliste”, care militează puternic pentru apărarea revoluției socialiste. La Odesa se formează un centru revoluționar romîn sub conducerea lui M. Gh. Burjor, și se lansează manifestații care răsturnarea formei de guvernământ din România; se scoate ziarul „Lupta”, fost organ central al partidului socialist din România și se formează unități militare care luptă alături de revoluționarii ruși.

Cu prilejul zilei de 7 Noiembrie 1918, muncitorimea sărbătorește un an de la Marea Revoluție. Un manifest glorios faptul și creșterea muncitorilor români să se bucură, căci „revoluția populară rusă este și revoluția noastră”. O broșură „Un an de la revoluția rusă” este editată ilegal de către muncitorii comunisti din România. Sufletele muncitorilor ca urmare a exploatarea capitaliste și a contradicțiilor ascuțite de clasă se accentuează din zi în zi. Ele aduc în aceeași măsură și într-un ritm rapid mase de muncitori către sindicate, care pot pune o luptă aprigă în apărarea nevoilor muncitorești. Grevele se tin lanț, cu mase mari de participanți. Aceste mișcări sînt conduse de elementele comuniste din București, care se orientau în luptă după principiile Marii Revoluții din Octombrie.

Guvernul burghezo-moșieresc răspunde cu organizarea premeditată a crimei de la 13 decembrie. Masacrul de la 13 decembrie nu a reușit însă să distrugă mișcarea muncitorească. Ea revine peste tot și mai puternic; reapare „Socialismul”; la un an de la tristele evenimente, o grevă generală se proclamă în București, 50.000 de muncitori iau parte la comemorarea victimelor, demonstrând pe străzi; 14.000 de muncitori din Ardeal se declară solidari cu manifestații din București. Un val nou de greve se desfașoară în primăvara anului 1919 în mai toate centrele importante din țară; ele au și un caracter politic, fiind caracterul de protest contra amestecului puterilor aliate în afacerile interne ale Rusiei și Ungariei.

Lupta clasei muncitoare din România continuă cu vigoare în anii 1919 și 1920. Demonstrațiile și intrunirile mun-

ciostrești împletesc revendicările economice cu lozinci politice. „Războiul a născut revoluția rusă și internațională a III-a, către care trebuie să mergem și muncitorimea română” este leit-motivul mai tuturor lozincilor. O altă lozincă, care stringea în jurul său unanimitatea clasei muncitoare, era „pacea cu Rusia sovietică”.

Aciunea cea mai puternică este dusă de grupele comuniste, sub influența cărora se dezvoltă un larg curent de stînga în Sinul Partidului Socialist, ce are de dus lupta împotriva elementelor de dreapta și oportuniste din partid.

La 16 noiembrie 1920 are loc o conferință importantă istorică, dată de covârșitoare importanță istorică. România pășește pe un drum cu totul nou, pe drumul construirii societății socialiste.

Călăuzindu-se după învățătura marxist-leninistă și folosind experiența P.C.U.S., Partidul Muncitoresc Român a considerat cucerirea deplină a puterii politice de către clasa muncitoare drept punctul de plecare pentru con-

struirea societății noi, socialiste, pentru transformarea României dintr-o țară agrară înapoiată într-o țară cu industrie și o agricultură dezvoltată, care să asigure creșterea continuă a nivelului material și cultural al oamenilor muncii.

Pentru atingerea acestor obiective, P.M.R. a pus la baza elaborării programului de construire a societății noi în țara noastră principiile politicii leniniste de industrializare și de transformare socialistă a agriculturii, folosind în mod creator bogata experiență a U.R.S.S.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie joacă un rol important în istoria României și din punctul de vedere al politicii sale externe. Odată cu apariția statului sovietic la naștere și o politică externă cu totul nouă, opusă politicii externe a Rusiei țariste și a tuturor celorlalte state. Este o politică de pace și prietenie între popoare pe care alături de U.R.S.S. și de celelalte țări socialiste o duce cu consecvență și guvernul Republicii Populare Române.

În februarie 1921 are loc la Iași conferința comunistă, care constituie actul decisiv spre formarea Partidului Comunist. În urma insistențelor din țară, de la numeroase secțiuni ale Partidului Socialist, are loc Congresul General la București. La 11 mai 1921, în ultima zi a Congresului, cu zdrobitoare majoritate, se hotărăște afilierea la Internaționala III-a și crearea Partidului Comunist, care pină la Congresul al II-lea din toamnă anului 1922, s-a numit Partidul Socialist-Comunist. De acum înainte, istoria României în perioada dintre cele două războaie mondiale este strîns legată de lupta dusă de Partidul Comunist pentru îndreptarea țării pe o linie justă în politica externă — apropiere și prietenie cu Uniunea Sovietică — de lupta dusă pentru o politică de apărare a intereselor masei muncitoare, în interior.

Între 1922-1928, perioada stabilizării vremelnic și parțiale a capitalismului, Partidul Comunist din România ia atitudine hotărâtă de a se împotrivi politicii clasei conducătoare și de apărare a intereselor masei. El activează direct, în adîncă ilegalitate, sau prin unele organizații de masă legale.

În anii 1929-1933 cînd criza economică mondială cuprinde și România, rolul partidului comunist crește. În decembrie 1931 are loc istoricul Congres al V-lea al Partidului care avea să însemne unul din momentele luminoase ale istoriei poporului român în lupta sa pe calea construirii unei vieți mai bune.

Pornind de la constatarea că structura social-economică a României, este condiționată de faptul că ea a pîșit pe drumul dezvoltării industriale abia în epoca imperialismului, se arată că România stă în fața desăvîririi revoluției burghezo-democratice, care se va face fără burghezie, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea Partidului Comunist — ceea ce s-a împlinit după 23 August 1944.

Partidul Comunist leagă activitatea ilegală cu cea legală și creează din 1932 o serie de organizații de masă: Comitetul de luptă împotriva războiului, Liga Muncii, Comitetul național antifascist. Prin crearea Blocului democratic și a Mados-ului, care se unesc cu Frontul plugarilor din Ardeal și fracțiunea de stînga a Partidului socialist, se ajunge, tot din inițiativa Partidului Comunist, la formarea

Frontului Popular din România, bineînțeles în măsura corespunzătoare stărilor de atunci de la noi. Partidul duce o politică justă pentru crearea Frontului unic muncitoresc, cu toată opunerea conducerii de dreapta a social-democrațiilor.

Rolul Partidului Comunist crește enorm în timpul războiului. Partidul Comunist lansează la 6 septembrie 1941 istorica platformă prin care cheamă pe toți patrioții să se unească într-un „front unic de luptă al poporului român împotriva stăpînitorilor fasciști și pentru libertatea și independența națională”.

În condițiile înaintării victorioase a trupelor sovietice pe teritoriul țării noastre, Partidul Comunist împreună cu găzile muncitorești și elementele patriotice din armată, organizează insurjecția de la 23 August.

Actul revoluționar de la 23 August 1944 înseamnă încununarea unei politici consecvente dusă de către Partidul Comunist din România de la înființarea sa, pe baza principiilor leniniste.

După 23 August 1944, dată de covârșitoare importanță istorică, România pășește pe un drum cu totul nou, pe drumul construirii societății socialiste. Călăuzindu-se după învățătura marxist-leninistă și folosind experiența P.C.U.S., Partidul Muncitoresc Român a considerat cucerirea deplină a puterii politice de către clasa muncitoare drept punctul de plecare pentru con-

struirea societății noi, socialiste, pentru transformarea României dintr-o țară agrară înapoiată într-o țară cu industrie și o agricultură dezvoltată, care să asigure creșterea continuă a nivelului material și cultural al oamenilor muncii.

Pentru atingerea acestor obiective, P.M.R. a pus la baza elaborării programului de construire a societății noi în țara noastră principiile politicii leniniste de industrializare și de transformare socialistă a agriculturii, folosind în mod creator bogata experiență a U.R.S.S.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie joacă un rol important în istoria României și din punctul de vedere al politicii sale externe. Odată cu apariția statului sovietic la naștere și o politică externă cu totul nouă, opusă politicii externe a Rusiei țariste și a tuturor celorlalte state. Este o politică de pace și prietenie între popoare pe care alături de U.R.S.S. și de celelalte țări socialiste o duce cu consecvență și guvernul Republicii Populare Române.

În februarie 1921 are loc la Iași conferința comunistă, care constituie actul decisiv spre formarea Partidului Comunist. În urma insistențelor din țară, de la numeroase secțiuni ale Partidului Socialist, are loc Congresul General la București. La 11 mai 1921, în ultima zi a Congresului, cu zdrobitoare majoritate, se hotărăște afilierea la Internaționala III-a și crearea Partidului Comunist, care pină la Congresul al II-lea din toamnă anului 1922, s-a numit Partidul Socialist-Comunist. De acum înainte, istoria României în perioada dintre cele două războaie mondiale este strîns legată de lupta dusă de Partidul Comunist pentru îndreptarea țării pe o linie justă în politica externă — apropiere și prietenie cu Uniunea Sovietică — de lupta dusă pentru o politică de apărare a intereselor masei muncitoare, în interior.

Între 1922-1928, perioada stabilizării vremelnic și parțiale a capitalismului, Partidul Comunist din România ia atitudine hotărâtă de a se împotrivi politicii clasei conducătoare și de apărare a intereselor masei. El activează direct, în adîncă ilegalitate, sau prin unele organizații de masă legale.

În anii 1929-1933 cînd criza economică mondială cuprinde și România, rolul partidului comunist crește. În decembrie 1931 are loc istoricul Congres al V-lea al Partidului care avea să însemne unul din momentele luminoase ale istoriei poporului român în lupta sa pe calea construirii unei vieți mai bune.

Pornind de la constatarea că structura social-economică a României, este condiționată de faptul că ea a pîșit pe drumul dezvoltării industriale abia în epoca imperialismului, se arată că România stă în fața desăvîririi revoluției burghezo-democratice, care se va face fără burghezie, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea Partidului Comunist — ceea ce s-a împlinit după 23 August 1944.

Partidul Comunist leagă activitatea ilegală cu cea legală și creează din 1932 o serie de organizații de masă: Comitetul de luptă împotriva războiului, Liga Muncii, Comitetul național antifascist. Prin crearea Blocului democratic și a Mados-ului, care se unesc cu Frontul plugarilor din Ardeal și fracțiunea de stînga a Partidului socialist, se ajunge, tot din inițiativa Partidului Comunist, la formarea

Frontului Popular din România, bineînțeles în măsura corespunzătoare stărilor de atunci de la noi. Partidul duce o politică justă pentru crearea Frontului unic muncitoresc, cu toată opunerea conducerii de dreapta a social-democrațiilor.

Rolul Partidului Comunist crește enorm în timpul războiului. Partidul Comunist lansează la 6 septembrie 1941 istorica platformă prin care cheamă pe toți patrioții să se unească într-un „front unic de luptă al poporului român împotriva stăpînitorilor fasciști și pentru libertatea și independența națională”.

În condițiile înaintării victorioase a trupelor sovietice pe teritoriul țării noastre, Partidul Comunist împreună cu găzile muncitorești și elementele patriotice din armată, organizează insurjecția de la 23 August.

Actul revoluționar de la 23 August 1944 înseamnă încununarea unei politici consecvente dusă de către Partidul Comunist din România de la înființarea sa, pe baza principiilor leniniste.

După 23 August 1944, dată de covârșitoare importanță istorică, România pășește pe un drum cu totul nou, pe drumul construirii societății socialiste. Călăuzindu-se după învățătura marxist-leninistă și folosind experiența P.C.U.S., Partidul Muncitoresc Român a considerat cucerirea deplină a puterii politice de către clasa muncitoare drept punctul de plecare pentru con-

struirea societății noi, socialiste, pentru transformarea României dintr-o țară agrară înapoiată într-o țară cu industrie și o agricultură dezvoltată, care să asigure creșterea continuă a nivelului material și cultural al oamenilor muncii.

Pentru atingerea acestor obiective, P.M.R. a pus la baza elaborării programului de construire a societății noi în țara noastră principiile politicii leniniste de industrializare și de transformare socialistă a agriculturii, folosind în mod creator bogata experiență a U.R.S.S.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie joacă un rol important în istoria României și din punctul de vedere al politicii sale externe. Odată cu apariția statului sovietic la naștere și o politică externă cu totul nouă, opusă politicii externe a Rusiei țariste și a tuturor celorlalte state. Este o politică de pace și prietenie între popoare pe care alături de U.R.S.S. și de celelalte țări socialiste o duce cu consecvență și guvernul Republicii Populare Române.

În februarie 1921 are loc la Iași conferința comunistă, care constituie actul decisiv spre formarea Partidului Comunist. În urma insistențelor din țară, de la numeroase secțiuni ale Partidului Socialist, are loc Congresul General la București. La 11 mai 1921, în ultima zi a Congresului, cu zdrobitoare majoritate, se hotărăște afilierea la Internaționala III-a și crearea Partidului Comunist, care pină la Congresul al II-lea din toamnă anului 1922, s-a numit Partidul Socialist-Comunist. De acum înainte, istoria României în perioada dintre cele două războaie mondiale este strîns legată de lupta dusă de Partidul Comunist pentru îndreptarea țării pe o linie justă în politica externă — apropiere și prietenie cu Uniunea Sovietică — de lupta dusă pentru o politică de apărare a intereselor masei muncitoare, în interior.

Între 1922-1928, perioada stabilizării vremelnic și parțiale a capitalismului, Partidul Comunist din România ia atitudine hotărâtă de a se împotrivi politicii clasei conducătoare și de apărare a intereselor masei. El activează direct, în adîncă ilegalitate, sau prin unele organizații de masă legale.

În anii 1929-1933 cînd criza economică mondială cuprinde și România, rolul partidului comunist crește. În decembrie 1931 are loc istoricul Congres al V-lea al Partidului care avea să însemne unul din momentele luminoase ale istoriei poporului român în lupta sa pe calea construirii unei vieți mai bune.

Pornind de la constatarea că structura social-economică a României, este condiționată de faptul că ea a pîșit pe drumul dezvoltării industriale abia în epoca imperialismului, se arată că România stă în fața desăvîririi revoluției burghezo-democratice, care se va face fără burghezie, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea Partidului Comunist — ceea ce s-a împlinit după 23 August 1944.

Partidul Comunist leagă activitatea ilegală cu cea legală și creează din 1932 o serie de organizații de masă: Comitetul de luptă împotriva războiului, Liga Muncii, Comitetul național antifascist. Prin crearea Blocului democratic și a Mados-ului, care se unesc cu Frontul plugarilor din Ardeal și fracțiunea de stînga a Partidului socialist, se ajunge, tot din inițiativa Partidului Comunist, la formarea

Frontului Popular din România, bineînțeles în măsura corespunzătoare stărilor de atunci de la noi. Partidul duce o politică justă pentru crearea Frontului unic muncitoresc, cu toată opunerea conducerii de dreapta a social-democrațiilor.

Geneva, Tampere Praga, Poronino

Mi s-a întimplat — în toamna lui 1951 — ca timp de o săptămîna să bat un număr impresionant din străzile Leningradului răcind, cu ajutorul unei călăuzi binevoitoare, itinerariul tuturor locuitorilor din oraș în care a locuit și a tuturor clădirilor în care a luat vreo dată cuvîntul Vladimir Ilici Lenin. Pasiunea aceasta de a „descoperi” și cunoaște locuri leniniste m-a urmărit în toate călătoriile pe care le-am făcut după aceea prin Uniunea Sovietică — la Kazan ca și la Krasnoarsk, la Kuibisev ca și la Moscova. Am rămas credincios acestei pasiuni și în drumurile reportajicești prin alte țări ale lumii unde stiam că a locuit, în anii emigrației, Ilici. În unele orase, pe clădirile în vreu fel legate de activitatea revoluționară a lui Lenin se află plăci memoriale cu inscripții de omagiu. Acolo e relativ ușor să dai de ele. Dar în alte orase asemenea plăci nu există. Pentru ca să urmărești clădirile respective ai nevoie de călăuzirea bătrînilor de prin partea locului, care își mai amintesc de „omul acela scund, vesnic în mișcare, cu ochii scilpitori, care a răsturnat lumea veche”.

„Așa mi l-a zăgrăvit pe Lenin un vechi genevez care prin anii 1903-1910, după propozițiile spuse, fusese în gazdă „o pereche de ruși tineri și foarte agitați la care zilnic veneau zeci de cunoștințe și prieteni din Rusia”.

Mulți ani mai tîrziu a aflat gazda geneveză că în casa lui locuiseră de fapt Lenin și Krupskaja. Om cu vederi progresiste, s-a bucurat că a găzduit „doi oameni cu dragoste de omene” — cum mi-a spus bătrînul — și azi încă păstrează această amintire în sînpet de imagini preioase al memoriei.

Firește că dacă te-ai lua după un ghid de acum o jumătate de veac, pornind din piața Plainpalais — aflată nu departe de centrul Genevei — către strada unde se află casa respectivă, ai rătați îrosindu-ți destulă vreme în zadar. Căci locurile s-au schimbat, străzile asiderea. Chiar și clădirea unde a locuit Lenin a fost de câteva ori renovată, păstrîndu-și totuși un aer destul de învechit, mai ales în comparație cu blocurile care s-au înălțat prin împrejmă.

Pe cînd mă aflam la Geneva, acum doi ani, în timpul „conferinței celor patru”, frecventam destul de des o braserie aflată vis-à-vis de „Casa presei”. Braseria se numea „Laudolt” și nu se deosebea prin nimic de celelalte instituții similare geneveze. Fiind cea mai apropiată de „lăcașul strălucitor” era cea mai îndemna gazetarilor. O sală mare, cu măsuțe așezate îndeosebi pe lingă ferestre și două încăperi mai mici, de o parte și de cealaltă a barului înzestrat cu felurite băuturi și, mai ales, cu două uriașe aparate de încălzit în permanență cafeaua și ceaiul. Spre sfîrșitul seiden în frumosul oraș romand am aflat că aici, la braseria „Laudolt”, veneau prin anii 1903-1905 revoluționarii ruși emigrați și, printre ei, Vladimir Ilici. Vă închipuiți cu cîtă emoție am privit din nou încăperile care mi deveniseră între timp familiare. În camera aceea din fund — după relatările memorialistilor — se adunau bolșevicii, în frunte cu Lenin. Acolo s-au formulat — în dezbateri furtunoase — multe dintre genialele idei leniniste. Iar în încăperea opusă se intrunea mensevicii — Martov, Dan, mai tîrziu Plehanov, cei care vroiau să rupă partidul de mișcarea revoluționară via a masei muncitoare din Rusia.

Cînd m-am întors în țară am găsit o descriere foarte interesantă a atmosferei „Laudolt”-ului de pe vremea aceea în amintirile vechii revoluționare T. S. Zelikson-Bobrovskai cu privire la Lenin: „Într-o piață din centrul Genevei se afla și și poate se mai află și acum) cafeneaua-bererie „Laudolt”. Acolo, în două camere laterale, destul de spațioase, așezate față în față, se adunau pe atunci bolșevicii și mensevicii, aproape în fiecare seară: în una din camere — bolșevicii, în cealaltă — mensevicii. În camera bolșevicilor venea Lenin, însoțit de Nadejda Konstantinovna, precum și un grup de activiști de partid bolșevici evadați din închisori sau din deportare și care se aflau în străinătate numai pentru scurt timp în scopul de a stabili legătura cu centrul de partid. În cealaltă cameră venea Martov însoțit întot-

deauna de Dan și de tot anturajul său mensevic, des de numeroși, alcătuit, în mare parte din intelectuali b ghezi emigrați, care prînseseră rădăcini în străinăt și se credeau revoluționari”.

„Un an mai tîrziu mă aflam la Helsinki. În ultim zile petrecute pe pîmîntul finlandez, un prieten de legală noastră îmi spuse: „Nu se poate să pleci Finlanda fără ca să vizitezi Tampere... Vechiul Tamm Fors...” Numele acesta, cu sonorități atât de nord mi-a evocat de îndată o pagină din istoria bolșevicii

A doua zi, dis de dimineață, ne-am îndreptat în masină spre Tampere. Peste vreo două ore străbătuse străzile largi și calme ale orașului industrial. Într-un cartier muncitoresc al orașului, pe o stradă dostoică, ne aflărm în fața unei modeste case în care finlandez pe al cărui zid strălucia o placă de metal mîntind despre faptul că aici Lenin a luat parte, înembrie 1905, la prima conferință a bolșevicilor. / Vladimir Ilici a fost primul bilanț al valului revoluționar care se rostogolea peste toată Rusia, zguduîntregul imperiu autocratic țarist, și a trasat în fața volunționarilor perspective clare ale mișcării ult oare a maselor.

Străbătînd odăile nu prea mari, modeste ale căsă din Tampere simțeam, de parcă cine știe ce miracol imprimase pe pereți, cloccotul anilor aceluia de băi și înfrîngeri în care pentru prima oară clasa masei toare ruse căpăta conștiința imensei sale forte.

„Praga. Aici nu mi-a fost deloc greu să găsesc direct unde a avut loc istorica Conferință a VI-a 1912, conferință cunoscută în istorie prin faptul că pus bazele partidului de tip nou, partidul leninist. Într-un ghid tipărit al orașului am aflat indicații științifice pe temeiul cărora, într-o după amiază, am po spre unul din cartierele mărginașe în căutarea fainr sei clădiri.

Și aici o placă memoriaală își atrage atenția. O criplă simplă, laconică, adînc grăitoare. În interiorul clădirii am găsit reconstituită cu o grijă și migală încăperea în care, acum 45 de an avut loc conferința. O masă lungă, câteva scaune numai într-un asemenea cadru, simplu, lipsit de por fastuoasă a palatelor, se putea naște partidul care zguduînt temelii puterea aarului asupra lumii.

„Poronino. Un sat polonez pe drumul între Cracc și Zaccopane. De aici se văd sclipind în soare piscu albe ale Carpaților, iar în vale se rostogolește bolșevind un rîulet fugos — Bely Dunaet.

Era într-o duminică. Automobilul ne ducea în vil pe noi, citiva ziaristi din democrațiile populare, c Zaccopane.

La un moment dat, pe partea stîngă a șoselei, dînc de un podez, zărirăm o căsuță de lemn cu cerdac în care se înșiruia un rînd de oameni — țărani de l părtea locului.

Ne oprîrm. În căsuța asta de lemn a (frăncii Tei Skupen au locuit, în 1914, Vladimir Ilici și Krupsk La începutul războiului mondial, autoritățile austri (Galiția aparținea pe atunci Austriei N. A.) au vrut aresteze. Numai prin strădanii deosebite, Lenin a iz tit să se salveze.

Am străbătut cu emoție încăperea căsuței, am l pe cerdacul unde aveau loc deseale convîștăituri di Lenin și mesagerii partidului veniți din Rusia.

De aici, Ilici simțea bătînd vîntul patriei. Și prețea că nu-i departe ziua cînd pe întinsurile Rusiei va rui revoluția proletară...

„Un itinerar leninist complet ar trebui să cupri multe țări ale Europei. Și nu numai ale Europei. lumii. Căci dacă Lenin personal n-a trăit cînt în ct țări, numele și ideile lui au străbătut omenirea de un capăt la altul, sîdînd pretendenți în inimile c mulți avînturi și speranțe.

Victor Birlădeanu

Lenin primește la Smolnij delegația țarilor

Gravură de P. Staronosov

LITERATURA MONUMENTALULUI

Mesajul Omului către umanitate

Literatura sovietică s-a impus încontestabil ca cea mai importantă realitate artistică a zilelor noastre. E o adevărată revărsare de talente, visări avîntate, sentimente puternice, idei îndrăznețe, căutări înflăcărate în toate direcțiile. Nu poți să cuprinzi necuprinsul. Nu poți să înșiri pur și simplu toate valorile create în 40 de ani de scriitorii sovietici. Ești totuși dator să încerci o sinteză, parțială evident, și totuși o sinteză.

În acest sens e cazul, poate, să subliniem în primul rînd excepționala monumentalitate a literaturii sovietice. Avînd la temelie experiența strălucită a lui Maxim Gorki, fecundată, de la început de genile încandescente a trei mari poeți: Blok, Maiakovski, Esenin — literatura sovietică, înnoindu-se mereu — în urmă edifici grandioși care durează de secole, creînd cărți în care viața curge ca Volga, în care figurile oamenilor sînt sculptate în granit ca piscurile Caucazului. Nu doar niște fragmente de viață, nu simple zîcniri ale frîmintărilor umane ci epoci întregi sînt ogîndite în aceste cărți. Oare va putea să scrie cineva în viitor istoria capitalismului rus fără să evoce „Întreprinderile Artamonov” de M. Gorki, sau istoria celor „40 de ani” care au precedat Marea Revoluție fără să mediteze îndeplinit asupra destinelor altit de contradictorii ale celor 530 de personaje din „Viața lui Klim Samghin”? Va putea cineva să audă în viitor, peste ani, vuetul anului 1917 fără „Cei 12” ai lui Blok sau să înțeleagă tot binele pe care Revoluția l-a adus omenirii fără să străvige alături de Maiakovski și împreună cu Maiakovski:

Bucuria
și neștea
Să nu vă dăm
și vouă?
Viața fără seamăn
și cu-atîtea fețe...
Pîn'la sută să ne crească
Anii
fără bătrînețe
Din an în an
să ne sporească
vigoarea vieții.
Slăvește tu,
ciocan
și poezie,
pîmîntul
tinerieții.

Trezită de salvele „Aurorrei”, tinăra Rusie, înapoiată, ruînată, descultă, dezarmată, strivită din toate părțile, i-a zdrobit pe dușmanii, i-a alungat, i-a aruncat în mare, a apărut puterea sovietică. Cum de s-a putut întimpla aceasta „minune”? — se întrebau atunci unii oameni blazați și sceptici. Urmașii nu vor avea nici o nedumerire. Ei vor citi „Calvarul”, „Dorul liniștii”, „Torentul de fier”, „Ceapaev”, „Liubov larovaia” și vor înșpira din paginile cărților sullul fierbinte al luptei, dezlîntarea teribilă, antimotivatoare a miniei populare; vor auzi clar și deslușit chemarea de oțel a lozincilor aruncate de partidul comunistilor.

Nu există etapă mai însemnată în dezvoltarea statului sovietic, careia să nu-i corespundă un monument literar. „Cimentul” de Gladkov — anilor de reconstrucție, „Invidia” de Iurii Oleso — N.E.P.-ului, „Pămint deștelem” de Șolohov și „Tara Muravia” de Tvardovski — anilor luptei pentru colectivizare, romanele scrise pe nerăsuflate — anilor alit de plini ai cincinalelor, „Tinara gardă” de Fadeev, „Departee de Moscova” de Ajaev și „Vasilii Tiorkin” de Tvardovski — momentelor eroice din războiul pentru apărarea patriei.

Dar nu numai afit. Monumente impresionante a ridicat literatura sovietică și în cîntea eroilor din alte epoci: „Petru I” de Alexei Tolstov, „Pugaciov” al lui Șişkov, „Stepan Razin” de Ciaplighin, „Epopoea Sevastopolului” de Sergehev Tenski, „Decembriești” de Olga Fors...

Numeroase capodopere ale literaturii sovietice s-au născut din participarea directă a scriitorilor la luptele crîncene ale anilor dinții.

În ciocnirea directă cu dușmanul, în atelierele ROSTA se ascuțea talentul lui Maiakovski. Din experiența luptei ilegale în teritoriile vremelnic ocupate de albi și a muncii de reconstrucție a adunat Fedor Gladkov materialul celebrului său roman „Cimentul”. De-a dreptul din Siberia a sosit la Gorki, în 1919, Vsevolod Ivanov, Fadeev, Serafimovic, Furmanov, Gaidar, Șcipaciov, Lebedinski, au creat opere nemuritoare, imortalizînd glorioasele fapte de armă ale partizanilor și ale ostașilor roșii. Ca un testament al generației celor „născuți în furtună” a intrat în istorie „Așa s-a călît oțelul”, nemuritorul roman despre eroi al unui scriitor-erou, iar din poezia aspră a muncii pentru educarea omului nou s-a născut „Poemul pedagogic” al lui Makarenko.

Orîndu-și întoarcere privirile scrupînd nemuritor, lan al creației literare sovietice, te întîmpină mărturiile calde ale prezentei scriitorilor în miezul frîmintărilor poporului. Cînd Partidul mobiliza forțele la luptă împotriva diversunilor chibaburești — îi răspundeau poeziile tinerilor (pe a-tunci) poeți; Beziemski, Isakovski, Tvardovski; cînd trebuia lăvit fără cruțare în chipul hidos al micului burghez ce încerca să se ridice în perioada N.E.P.-ului, la satira lui Maiakovski s-au adăugat romanele lui Iliș și Petrov. Despre transformarea socialistă a agriculturii și-au scris în cîtiva ani peste 50 de lucrări remarcabile în frunte cu „Pămint deștelem” de Șolohov și „Bruski” de Panferov. Iar atunci cînd sub lozincă industrializării

socialiste lumea nouă dezlîntuie cea mai formidabilă ofensivă împotriva vechii Rusii patriarhale, înapoiate, cîntătorii au putut afla din paginile unor cărți ca „Sotii” de Leonov, „Hidrocen-trala” de M. Saghinian, „Și a fost ziua a doua” de Ehrenburg, „Energia” de Gladkov, „Oameni dintr-un fund de țară” de Malîșkin și altele altele, cum socialismul zdrobește nu numai pe dușmanul înarmat dar și pe acela ce încercă să supraviețuiască minuiind cu dibăcie arma otrăvită a diversunilor ideologice. Sute de scriitori sovietici au pornit în anii Marelui Război de Apărare a Patriei, pe frontul de luptă îmbogățind apoi literatura cu opere noi, adevărate cîntări închinete nemuritorului eroism al poporului.

Bogata tematică a literaturii sovietice de după război ogîndește viațetea preocupărilor oamenilor sovietici, măreția sarcinilor pe care le revolvă astăzi poporul. Găsim aici și mărturiile închinete muncii în spatele frontului în timpul războiului („Departee de Moscova”, „Krujilila”) și primele e-couri ale muncii de reconstrucție („Cavalerul steei de aur” de S. Babeavski), și noile preocupări ale colhoznicilor („Secerîșul” de Galina Nikolae-va) și complicatele probleme ale luptei pentru morală comunistă („Neamul vîrbitor” de Kocetov, „Amolmurit de Vera Panova, „Zilele vieții tale” de V. Keltinskaia) și înșirîșit pagini emoționante despre eforturile depuse de oamenii sovietici pe tîrîndul științei („Căutătorii” de Granin, „Viața lui Berejkov” de Bek).

Literatura sovietică este cea mai frumoasă dintre literaturile contemporane pentru că luptă cu o îndrîșire și o consecvență unică împotriva acelor forțe care încercă să compromită frumusețea morală, demnitatea omului.

UN ELEV AL LUI REPIN LA SIGHISOARA

Sighisoara se bucură de fama de a fi unul din cele mai pitorești orașe transilvane. Păstrându-și intactă înfățișarea arhitectonică, veche de opt secole, în aspectul arhitectonic al caselor aflat de pomicom zugrăvite, în unele monumentale clădiri și catedrale, — nu-i de mirare că ea este agreată de turiști și de pictori. Cu osebire cea parte a urbei bătrâne, ridicată pe un deal ce pornește chiar din centrul Sighisoarei, așa numita cetate, — constituie o atracție pentru amatorii de priveliști conținând evocatoare mărturii istorice. Pe înguste străduțe în pantă, ce tale dealul în cruci și în curmeziș, de ani și ani pictorii își instalează șevalele.

Sighisoara s-a obișnuit cu prezența pictorilor, pe care-i considera ca

resc un moment mișcările pensulei, cu un interes totdeauna admirativ și-i reiau drumul, salutând cu voce încrețită — pentru a nu turbura concentrația artistului.

— Bună ziua, maestre Gumalik.

— Bună ziua, răspunde amabil pictorul, fără să întoarcă capul. S-a deprins cu manifestările prietenoase ale sighisoarenilor. Ele datează de multă vreme și cînd prietelii se ivește în persoana vreunui vizitator intrigat de figura originală a bătrînilor pictori (aduce cu aceea a lui Cerkasov în Don Quijote, — barbison alb, mustață mușchetară aurită de nicotină, părul colului al capului, cîriontat pe frunte și pieptănat cu cărare mediană) sighisoarenilor îi împărtășesc cu plăcere obîrșia afecțiunii lor.

și așa grad, că n-a mai părăsit-o. A devenit sighisoarean, — subliniază cu ifos ciceronele, făcînd o mică pauză, pentru a lăsa turistului novice răgazul de a se mai pătrunde prin contemplanție, de farmecul irezistibil al cetății de pe apa Tîrnavei. Știe el că efectul „degustării” nu va întîrzi să șampanizeze în sufletul vizitatorului, căci nu multe din orașele care se bucură de reputația de a fi atrăgătoare, au și favoarea de a cuceri simpatii din întîiul moment. Acest dar de captivare instantanee, pare-se că e apanajul localităților în alcătuirea cărora peisajul, topografia, și arhitectura, nu sînt dispersate pe spații vaste și discontinue, ca la orașele foarte mari. În compoziția Sighisoarei bunăoară, ele sînt orînduite pe planuri apropiate, izbutind să ofere dintr-odată tonul tabloului. E ceea ce farmecă pe pictori, înclinați să găsească imediat cheia intimă să fie căutată în Baderer, sau în explorări laborioase. E prezentă în întîile detalii înfrînute la descenderia din tren, chiar îndărătul gării. În mătăhoșul dar barocul pod de birne svîrlit peste malurile Tîrnavei, vechi și lung, acoperit cu un coviltir de șindriță afumat de vremuri. În primele case înfrînute, aflat de pitoresc zugrăvite. În străduțele serpuind întorochiate, între sururile clădirilor lipite unele de altele, ca un singur perete multicolor, cu terestre umbrite de obloane; cu porți patriarhale de stejar, pe care vopseama este de mult solzoasă ca o epidermă bătrînă.

Și aceste impresii de amănunt, pre-gătitoare de atmosferă, devin numai-decît de ansamblu, cînd ochiul cuprinde — și poate cuprinde din orice unghi periferic — panorama orașului. Iată-o detașîndu-se liniar ca într-o stampă, cu acoperșurile de țigla povîrnită care își înalță din ce în ce mai sus silueta, pe măsură ce terenul se ridică. Acoperșurile, turle, turnuri, zămele ziduri de întăritură, conturează mureșii dealului: situat chiar în inima Sighisoarei, pe al cărui creștet se profilează coroana crenelată a cetății de demult.

În genere, urbele vechi își o impresie de solemnă rigiditate, datorită poate profilului lor mohorit de dănuire, colțurat, sbricit, și pleguș. Sighisoara e surlătoare. Și e încă o destăinuire a farmecului ei, acest suris care emană din toate corurile caselor, din acea gamă juvenilă de albastru, roz, galben, verzu, cărămiziu, pe care peria aspră a veacurilor n-a pus-o decît atât ca să-i tempereze tonurile.

— Acuma înțelegi, domnule, sentimentul ce l-a determinat pe venerabilul maestru Gumalik să adopte localitatea noastră de la prima vedere, transformînd un fir în dragoste eternă — își reia amabilul sighisoarean apologia monografică pe care o exemplifică cu „cazul” pictorului rus. Știi d-ta cine l-a fost dascăl? Repin.

— Repin?

— Da, domnule. Marele Repin l-a învățat meseria la Academia de pictură din Petersburg, pe care o conducea. Sint o lecție de ani de atunci. Să tot fie șaptezeci. Poate mai mulți. Nu există plăcere mai mare pentru maestrul Nikolai Gumalik, — așa se numește — decît prețelul de a vorbi de genialul său profesor. Are încă o linere de minte perfectă și-i ascultăm cu nespus interes evocările. Academia era frecventată de elevi numeroși; și Gumalik Nikolai în calitate de stăruitor al lor, ținea un contact asiduu cu Repin, nu numai la școală. El vizita și acasă, la atelier, unde l-a cunoscut și pe Lev Tolstoi, care venise de la Iasnaia Poliana să vadă un portret ce l-i făcuse Repin. Erau prieteni buni și se iubeau. Maestrul Gumalik povestește că Repin îl povățuia pe elevi să lucreze cu asiduitate. „Nu lăsați să vi se amortească degetele”, spunea. „Lucrați. Niciodată să nu vă lipsescă din buzunar, carnetul și creionul!” — se joacă pe scenele sovietice cu mare succes. Pe alina Teatralui Mare din Moscova, în fruntea listei de interpreți în spectacolul cu opera „Carmen” e tipărit numele cîntărețului noastre Zenaida Palli, invitată să cînte pe cea mai glorioasă scenă din U.R.S.S. Pe distinsul poet Petrus Brovka, președintele Uniunii Scriitorilor din R.S.S. Belorusă, l-am auzit declamînd o poezie inspirată din eroismul finetelui român. În presa din Minsk am citit angajamentul aceluiași prieten Brovka de a organiza editarea unei antologii a poeziei rominești în limba belorusă. Aplauze entuziaste au însoțit la Moscova, Leningrad și Minsk apariția eșilor artistice ale studenților romini de acolo. Cîntăreții sovietici interpretează lucrări ale compozitorilor noștri, iar Editura în limbi străine din Moscova tipărește o mare antologie a poeziei rominești de la începuturi pînă astăzi.

— Știu că tu ai fost? A cutreierat Italia în lung și în lat. Nu-i colț din Paris pe care să nu-l cunoască. La Constantinopol a fost de optsprezece ori. De Rusia ce să-ți mai spun. Ei bine, din toate i-a căzut cu tron orășul nostru. Acum nu știu cîți ani, a descins la Sighisoara. O cunoștea din tablourile pictorilor romini, și chibzuită să stea o săptămîna-două, cît stau de obicei pictorii noștri, pentru nișca schițe. Auzi, Sighisoara l-a vrăjit în

— E rus. Om umblat prin lume. Pe unde n-a fost? A cutreierat Italia în lung și în lat. Nu-i colț din Paris pe care să nu-l cunoască. La Constantinopol a fost de optsprezece ori. De Rusia ce să-ți mai spun. Ei bine, din toate i-a căzut cu tron orășul nostru. Acum nu știu cîți ani, a descins la Sighisoara. O cunoștea din tablourile pictorilor romini, și chibzuită să stea o săptămîna-două, cît stau de obicei pictorii noștri, pentru nișca schițe. Auzi, Sighisoara l-a vrăjit în

— E rus. Om umblat prin lume. Pe unde n-a fost? A cutreierat Italia în lung și în lat. Nu-i colț din Paris pe care să nu-l cunoască. La Constantinopol a fost de optsprezece ori. De Rusia ce să-ți mai spun. Ei bine, din toate i-a căzut cu tron orășul nostru. Acum nu știu cîți ani, a descins la Sighisoara. O cunoștea din tablourile pictorilor romini, și chibzuită să stea o săptămîna-două, cît stau de obicei pictorii noștri, pentru nișca schițe. Auzi, Sighisoara l-a vrăjit în

făcînd parte din peisajul familiar al orașului. Aruncă din treacă o privire pe cartonul împesștriat cu toate culorile vie ale caselor luate ca temă, fără să se oprime. Cînd se întîmplă însă să înfrînască la vreo răscurce de ulițe, fie jos în țîrg, sau sus în cetate, un bătrînel șezînd pe un seăunș pliant, în fața șevalețului scund și vechi, adîncit în studiul vreunui colț isplîitor, sighisoarenilor orîd de grăbiți ar fi, își imobilizează pașii. Peste spînzarea meșterului, ei urmă-

— E rus. Om umblat prin lume. Pe unde n-a fost? A cutreierat Italia în lung și în lat. Nu-i colț din Paris pe care să nu-l cunoască. La Constantinopol a fost de optsprezece ori. De Rusia ce să-ți mai spun. Ei bine, din toate i-a căzut cu tron orășul nostru. Acum nu știu cîți ani, a descins la Sighisoara. O cunoștea din tablourile pictorilor romini, și chibzuită să stea o săptămîna-două, cît stau de obicei pictorii noștri, pentru nișca schițe. Auzi, Sighisoara l-a vrăjit în

Aș fi făcut din ceasuri zile...

Mi-e greu să scriu aceste rânduri. Întotdeauna mi-e greu să scriu atunci cînd impresiile sînt prea proaspete. Ele mă răscolesc și mă subjugă. În limba noastră, aflat de dulce și binecuvîntată, mi se pare a-mi fi dusmanul cel mai nemilos. Ea mi se pune în cale și n-o pot stăpîni decît cu rezultate minime.

Împreună cu delegația A.R.L.U.S. am petrecut trei săptămîni în U.R.S.S. Norocul m-a adus acolo tocmai în ajunul aniversării celor 40 de ani ai gloriei sovietice și tocmai în zilele primului asalt victorios al cosmosului. Acolo, în metropola viitorului, am ascultat comunicatul cu privire la lansarea satelitelui artificial al Pămîntului. Și — în timp ce omenirea, privind către profunzimile cerului, și-a oprit pentru o clipă respirația — eu și tovarășii mei din delegație împărțeam cu trecătorii pe străzile Moscovei mîndria de a fi cetățeni ai acestui veac fără seamăn, 40 de ani de la Marea Revoluție! Împlinesc și eu 40 de ani de viață (rog să mi se îngăduie această confesiune)... Iar deasupra noastră rotea primul corp ceresc făcut de oameni; și de oamenii lui Lenin! Cum mi-aș fi putut închipui o mai emoționantă intrare în vîrstă pe care îndeobște o numim: de aur?!

Moscova, Leningrad, Minsk... Atîta am văzut din marea continent al speranței omenestii. Și numai puține zile — aflat de puțin! — mi-au stat la dispoziție. De cite ori n-aș fi rostit: „Clipă, oprește-te!” Aș fi făcut din ceasuri zile și din zile săptămîni. Dar timpul curge implacabil și despărțirile se apropie, ne ating cu aripa lor înălțîmîntă.

nă a lui Pușkin, s-a aruncat cîndva în valurile Nevei, mi-am ridicat privirea pe traiectoria saivei de tun a „Aurorei”. Am revăzut-o în chip de curcubeu, înconjurînd pămîntul și veacurile. M-am întors în țară cu imaginea unor oameni puternici și blînzi, cu inimă arzătoare și credincioasă la capăt marilor năzuințe ale umanității. Acești oameni merg neabătûți pe drumul lui Lenin, al păcii și fericirii. M-am întors, între altele, cu o nouă — și cea mai mare — hidrocentrală (e vorba de Kuibșev) adăugată la proprietatea mea personală. E o figură de stil? Am convingerea că nu. Pentru că port cu mine în toată plîntărea sa, acest sentiment al împărțirii din tot ceea ce creează genul și măiestria poporului sovietic. Toate marile sale cuceri — o simt cit se poate de profund — ne aparțin și nouă, îm aparțin și mie. Ele sînt bunuri ale întregii lumi muncitoare.

Aș mai adăuga cîteva cuvinte despre prețuirea de care se bucură în U.R.S.S. țara noastră și cultura ei. Cîteva piese de teatru, printre care „Citadelă sfîrșimată”, „Titanic vals”, „Rețeta fericirii” — se joacă pe scenele sovietice cu mare succes. Pe alina Teatralui Mare din Moscova, în fruntea listei de interpreți în spectacolul cu opera „Carmen” e tipărit numele cîntărețului noastre Zenaida Palli, invitată să cînte pe cea mai glorioasă scenă din U.R.S.S. Pe distinsul poet Petrus Brovka, președintele Uniunii Scriitorilor din R.S.S. Belorusă, l-am auzit declamînd o poezie inspirată din eroismul finetelui român. În presa din Minsk am citit angajamentul aceluiași prieten Brovka de a organiza editarea unei antologii a poeziei rominești în limba belorusă. Aplauze entuziaste au însoțit la Moscova, Leningrad și Minsk apariția eșilor artistice ale studenților romini de acolo. Cîntăreții sovietici interpretează lucrări ale compozitorilor noștri, iar Editura în limbi străine din Moscova tipărește o mare antologie a poeziei rominești de la începuturi pînă astăzi.

Dacă aș încerca să descriu locurile prin care am trecut, începînd cu splendorile Kremlinului și ale Ermitajului, și terminînd cu noile construcții din Minsk, oraș eroic, reînscut din propria sa cenușă — mi-aș lua o sarcină prea grea. M-a umit fiecare stație de metrou la Moscova dar și la Leningrad; am descîrpat cînturi de epopee în fiecare obiect din Smolnii, acolo unde Lenin, în marea sa modestie, elaborează decretul primului guvern al muncitorilor și țărănilor, am pășit în virful picioarelor prin sălile muzeului din Minsk, închinat istoriei marelui război pentru apărarea patriei socialiste, am parcurs drumul de la prima centrală electrică de 3.000 kw (a cărei fotografie se află în muzeul revoluției din Moscova) pe care presa vremii o numea „Uzina gigant” — pînă la turbogeneratoarele ce se construiesc azi la „Energosila” din Leningrad și care numără 300.000 kw. fiecare; am admirat monumentala clădire a Universității Lomonosov și uriașele cartiere de locuințe noi, înșirate pe zeci de kilometri. De pe podul unde Liza, nefericita eroi-

Sînt numai cîteva date în care se reflectă atenția ce se acordă de către oamenii sovietici țării noastre. Peste tot am întîlnit oameni care ne cunosc țara și care vorbesc cu înflăcărare despre talentatul nostru popor. Am fost mîndri de această prețuire!

Și am fost mîndri de tot ceea ce vedeam nou și mare. E acesta un sentiment unic. E un fruct minunat al Marii Revoluții, al prieteniei fără seamăn care leagă popoarele libere. În fiecare colț al lumii socialiste arde inima fiercărui din noi și de peste tot primim razele binefăcătoare ale unui soare indivizibil.

Scaunul prietenii sovietici, în voi am regăsit inima lui Danko și vă mulțumesc. Primii și din parte-mi o picătură de lumină, ca o lacrimă de recunoștință și de credință veșnică.

deșen de Angi Petrescu. Tipărescu

poezia

Leonid Martinov

REVOLUȚIA

S-a copt revoluția,
Și cînd
Fu coaptă, s-a dezlîntat, stăpîna.
Steag purpuru pe zări desășurînd.
Dar dintr-odată parcă
Îi puse frînă.

Chiaburii sint acel care-o frînează,
Ademenînd-o fără de zăgaz,
De la-nceput, cu vorba lor ușoară,
Crezînd să scape astfel de necaz.

Dar ea porni un nou atac atuncl,
Smulgînd uși putrezite, din țîjine,
Și proclamîndu-și noile porunci
Peste-a imperiului scrum și rîlnce.

Și revoluția descătușă ca-n vis
Pe toți cei ce zăceau în cazemate;
Săracilor, ea ochii le-a deschis
Asupra trîntorilor din palate.

Ea de săraci se îngrijii-nainte,
Cu marea ei iubire proletară,
Și ea a înțeles fără cuvinte
Letona ca și limba cea maghiară.

Și cea chineză, ca și cea germană,
Și cea și slovacă... toate, toate,
Ca să trăiască toți fără prigoană,
Ca frații în buna lor vecinătate.

Ne amintim că ea s'a copt în mine,
Și-n ochi și în bezele de beci,
În lungi și nesfîrșite cozi de pline,
Sub cerul negru de tranșee reci.

În rominește de Demostene Botez

LIBERTATE

Am înțeles
Ce-nseamnă să fii liber.
Volum ca simțămîntu-acesta grav
Și alt de personal, să-mi fie clar.

Ce-nseamnă să fii liber, așadar?
Înseamnă a răspunde pentru toate.
Răspunzi de tot ce se întîmplă-n lume —
De lacrimi, gemete și suferințe.
De superștii, — eresuri și credințe.
Sînt nevoit să fac astfel, anume
Fîlîndă de nimic nu sînt legat
Și-s liber ca o pasăre, precum se spune.
De-aceia sînt dator
Să sprîjn înălțînta tuturor
Spre libertate!

Da, spre libertate!
Dar oare lucrul e ușor?
Fără a mai pomeni de om.
De omul care cere altor
Pentru-a muta din loc atîția muntii
Și-a imblînzit atîtea fluvii înșumate, —
Fără a mai pomeni de om,
Chiar muntii spun ades
Că trecătorile li-s neumbleate,
Iar rîurile cer și ele punți
Și îlncelesc, îlnsite de vapoare.

Pustiul mirii înăbușit,
La cîțva pași de mare,
Îi vine ușor unei Sahare
Să se tot scalde numai în nisip?
De mult se cuvenea să fi sfîrșit
Cu lada-acesta! În același timp,
Pe undeva, aproape,
Atlanticul se zburcîmă avan,
Iar insulele povestesc
Despre minia aului ocean.
Ce vrea în haur lui să le îngroape.
Dar numai ocean să fie oare?
Cenușă vîd, și scrum,
Și simt învingîine, și singe, și sudoare
Pe trupul chinuit.
De-aceia libertatea mea, acum
Așa vrea s-o folosească
Pentru ca insulele să nu zboare
Iar continentele să nu se prăbușească
Lăsînd pustiul puzderie de lumii,
Da, pentru tot ce-l viu eu mă voi bate
Și trebuie să mă-nțeleg cu toți,
Dorîndule atît, la fiecare:
Să și cucerească
Adevărata
Libertate!

În rominește de Petre Solomon

Nikolai Aseev

FERICIREA

Cînd esti fericit? Doar cînd iei parte
La înfăptuiri pentru popor.
La bătaia inimii ce arde
Și la strînsul plîinii pe ogor.

Doar aceasta-i oare fericirea?
Pentru fiii veacului de jar,
Ce supun cu-nțelepciune firea —
Nu-i și zborul interplanetar?

Sori ce datî lumină fără plată,
Răsăriți și dăruți vîpăi!
Cort al nopții, tainele-ți arată,
Sclipitoare și lactee căi!

Piei răboi al vremilor nătinge!
Chinuri și dureri ca fumul pier;
Moartea, putregaliu le-am învinge,
Respiră-vom veșnicu eter...

Proaspeți relințori din constelații,
Săruta-vom, plînsi, maternu lut,
Și-om începe vești s'avem din spații,
Vești din largu hău necunoscut.

Asta-i fericirea vremii noastre:
Gînduri să preschîmbi în meteoari,
Lumea luminînd, s'o-mpîngi spre astre,
Nu planeta-n beznă s-o cobori!

În rominește de George Dan

Stimulentele pentru munca tehnică snt mai mari în Rusia decât în S.U.A.

occidentul despre Uniunea Sovietică

Albert Ducrocq: Secretul succesului rus

Savantul francez Albert Ducrocq, o autoritate în domeniul ciberneticii și al electronicii...

„Eu revin de la Moscova — scrie Ducrocq. — I-am părăsit pe savanții ruși acum zece zile...

De ce și cum au putut rușii să-și asigure un ascendent asupra restului lumii...

Atunci când ai parcurs — așa cum am avut eu posibilitatea să fac — uzinele sovietice...

Fabricarea și mai ales lansarea unui obiect atât de complex și de precis presupun, într-adevăr...

Ele snt expresia înaltului grad de perfecționare la care au ajuns în U.R.S.S. unele din științele cele mai moderne...

Prima dificultate de învins era alegerea metalului pentru carcasa proiectilului...

A doua dificultate: prepararea aliajelor, care adesea trebuie să se facă în atmosfere neutre...

A treia dificultate, și fără îndoială cea mai mare: instalațiile de fabricare...

După ce arată că pentru a lansa satelitul, savanții sovietici au trebuit să creeze industria heliului...

lor de combustie au trebuit să fie fabricate din ceramă, autorul continuă: „Cum se poate că rușii, pe care acum zece ani lumea îi considera ca fiind în urma americanilor...

Centra atomice de la Obninsk, pe care am văzut-o și care a fost construită în 1954 este o instalație remarcabilă...

Dezvoltarea electronicii a introdus televiziunea și în casele țărănești...

L'EXPRESS

cumpăra aparate de televiziune de la suma de 1000 de ruble...

Dezvoltarea sistematică a semiconductorilor va permite ca începând cu luna viitoare...

Toate acestea nu snt produsul unei minuni, ci rezultatul spectaculos al unor investiții sistematice...

Imi amintesc de o femeie în salopetă care conducea un automobil pe care am cunoscut-o atunci când am vizitat uzinele ZIL...

Acest entuziasm juvenil și general pentru știință explică promoțiile de ingineri și de tehnicieni...

In legătură cu lansarea satelitului trebuie să notăm un fapt care este în același timp deosebit de interesant și revelator...

Un îndrăzneț proiect rus ne-a șimlit. E vorba despre construirea unui pod între Siberia și Alaska...

Prima dificultate de învins era alegerea metalului pentru carcasa proiectilului...

A doua dificultate: prepararea aliajelor, care adesea trebuie să se facă în atmosfere neutre...

A treia dificultate, și fără îndoială cea mai mare: instalațiile de fabricare...

După ce arată că pentru a lansa satelitul, savanții sovietici au trebuit să creeze industria heliului...

„Der Tagesspiegel“ Uniunea Sovietică poate depăși producția industrială a Statelor Unite

„După ce Uniunea Sovietică a depășit în ce privește dezvoltarea industriei vechile țări industriale: Marea Britanie, Germania și Franța...

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

a avut drept consecință că satelitul s-a plimbat pe deasupra tuturor continentelor.

Această lipsă de interes pentru economisirea vitezei, precum și greutatea enormă a satelitului — 83 de kg. în timp ce satelitul american va fi numai de 10 sau 15 kilograme...

Nu e vorba de speculații entuziaste; fiind în posesia unui astfel de instrument cum este satelitul artificial, omul se găsește într-o situație asemănătoare cu a străbunului său...

Rușii anunță că vor pune neîntârziat la punct un sistem de recuperare a satelitului. Analiza frecărilor la care snt supuse „micile lune” va indica cu precizie gradul de rezistență pe care vor trebui să-l aibă viitoare nave interplanetare.

Studiul furtunilor magnetice, aceste presiuni brutale ale norilor de corpusculi solari asupra câmpului nostru magnetic, care până în prezent era îngreunat de existența ionosferei, va permite acum măsurarea mult mai exactă a presiunilor de gaz interplanetare.

Folosirea combinată a unui satelit artificial și a unei ceas atomice — ale căror progrese vor permite să se ajungă cu timpul la o precizie de ordinul unei zecimi de milionime de secundă — constituie probabil singurul mijloc de a verifica anumite ipoteze ale teoriei relativității generale...

„Pancrea la punct a „sputnikului” este un exemplu care dă de gândit”.

„Bebelona s-a născut dintr-o infrastructură industrială și științifică excepțională, dintr-o tehnologie de avangardă”.

Soluționarea practică a unei probleme ale cărei date teoretice erau cunoscute de mai mult de 30 de ani, dovedește că rușii au ajuns la un nivel tehnic remarcabil în cele mai moderne domenii ale industriei.

Conducătorii sovietici au reușit să dezvolte în țară o adevărată pasiune colectivă pentru știință și pentru tehnica viitorului.

Un îndrăzneț proiect rus ne-a șimlit. E vorba despre construirea unui pod între Siberia și Alaska pentru ca, pe de o parte, să se permită o comunicație ușoară între cele două continente...

Prima dificultate de învins era alegerea metalului pentru carcasa proiectilului...

A doua dificultate: prepararea aliajelor, care adesea trebuie să se facă în atmosfere neutre...

A treia dificultate, și fără îndoială cea mai mare: instalațiile de fabricare...

După ce arată că pentru a lansa satelitul, savanții sovietici au trebuit să creeze industria heliului...

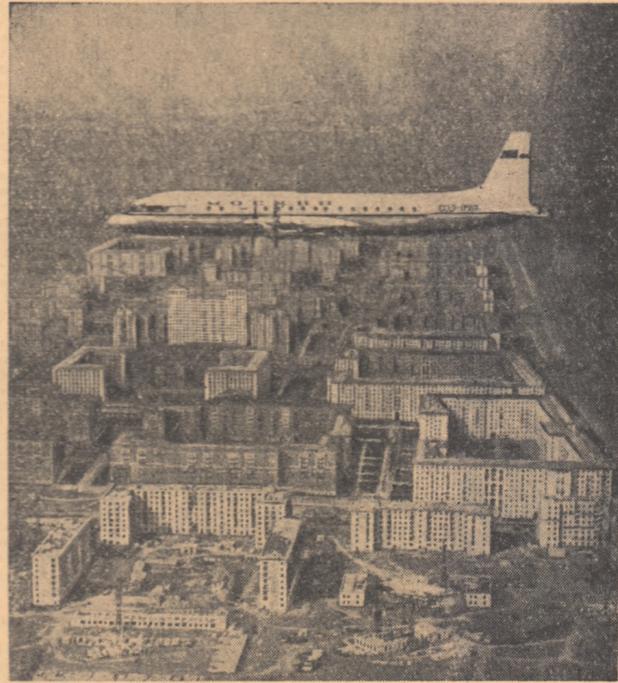
„Der Tagesspiegel“ Uniunea Sovietică poate depăși producția industrială a Statelor Unite

„După ce Uniunea Sovietică a depășit în ce privește dezvoltarea industriei vechile țări industriale: Marea Britanie, Germania și Franța...

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

„Este regimul sovietic puternic?“ — se întreabă Moch. „Răspund fără să ezit: Da... comunismul sovietic a lucrat pentru Uniunea Sovietică și în interesul ei timp de 40 de ani...”

Moscova 1957.

DAILY HERALD

Bevan:

Viitorul le fâgăduiește noi succese

„Moscova — scrie Aneurin Bevan — a fost întotdeauna atrăgătoare. Acum ea devine unul din cele dinți orașe din lume prin importanța și frumusețea ei”.

Priveștea cea mai frapantă, este construcția rapidă a uriașelor cartiere de locuințe, frumos împărțite și cu grădini minunate.

„Daily Mirror“ R. Crossman: Pentru a ajunge din urmă pe ruși trebuie să începem cu sistemul școlar

„Moscova — scrie Aneurin Bevan — a fost întotdeauna atrăgătoare. Acum ea devine unul din cele dinți orașe din lume prin importanța și frumusețea ei”.

Priveștea cea mai frapantă, este construcția rapidă a uriașelor cartiere de locuințe, frumos împărțite și cu grădini minunate.

„Daily Mirror“ R. Crossman: Pentru a ajunge din urmă pe ruși trebuie să începem cu sistemul școlar

„Moscova — scrie Aneurin Bevan — a fost întotdeauna atrăgătoare. Acum ea devine unul din cele dinți orașe din lume prin importanța și frumusețea ei”.

Priveștea cea mai frapantă, este construcția rapidă a uriașelor cartiere de locuințe, frumos împărțite și cu grădini minunate.

„Daily Mirror“ R. Crossman: Pentru a ajunge din urmă pe ruși trebuie să începem cu sistemul școlar

„Moscova — scrie Aneurin Bevan — a fost întotdeauna atrăgătoare. Acum ea devine unul din cele dinți orașe din lume prin importanța și frumusețea ei”.

Priveștea cea mai frapantă, este construcția rapidă a uriașelor cartiere de locuințe, frumos împărțite și cu grădini minunate.

„Daily Mirror“ R. Crossman: Pentru a ajunge din urmă pe ruși trebuie să începem cu sistemul școlar

„Moscova — scrie Aneurin Bevan — a fost întotdeauna atrăgătoare. Acum ea devine unul din cele dinți orașe din lume prin importanța și frumusețea ei”.

„Peste 70.000 de ingineri și-au luat diplomele în Uniunea Sovietică anul acesta în luna iunie. În Statele Unite numărul lor a fost mai mic decât jumătate. Această comparație accentuează un factor principal în succesele rapide obținute recent de știință și tehnica sovietică...”

Indrătul acestor diferențe elocvente de pregătire a personalului științific și tehnic în cele două țări, există importanți factori economici și sociali...

Sistemul sovietic de învățământ reflectă și el deosebirea dintre cele două țări. Fiecare absolvent al unei școli medii sovietice trebuie să știe cu mult mai multă

matematică, fizică și chimie decât absolvenții din Statele Unite, cu excepția unei minorități neînsemnate.

Sistemul învățământului universitar finanțat de stat, fără taxe, din Uniunea Sovietică, joacă de asemenea un rol important în acest domeniu.

Nu există astăzi, de pildă, în Statele Unite un savant care să aibă celebritatea și prestigiul lui Alexandr S. Nesmelanov, un

By HARRY SCHWARTZ

Schools in the Soviet Union graduated more than 70,000 engineers last June. The United States graduated less than half that number.

That comparison points to a key factor in the recent rapid gains, such as the successful space satellite, made by Soviet science and technology. Similar comparisons in the Soviet's fa-

chimist distins care conduce Academia Sovietică de Științe, sau a lui Igor V. Kurceaov, conducătorul cercetărilor nucleare din Uniunea Sovietică.

E. Faure:

In republicile din Asia Centrală emanciparea femeii și egalitatea diverselor categorii etnice snt o realitate

Edgar Faure, fost președinte al Consiliului de Miniștri francez, deputat în Adunarea Națională, după o vizită de o lună făcută în Uniunea Sovietică...

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

DIE WELT

Am Himmel ein roter Stern

Von GÜSTA VON UEXKÜLL

Gosta von Uexküll:

Pe cer a aprăut o stea roșie

Apusul îl este greu să recunoască triumful sovietic. Va trebui însă să învâlmă să apreciem în mod realist, fără a avea idei preconcepționale...

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

„Vizita mea în republicile din Asia Centrală a fost de bună seamă superficială. Totuși, ea mi-a îngăduit să constat marile realizări obținute în domeniul construcției, în economia industrială și în agricultură...”

U.S. News & World Report

Cum se explică performanțele sportive ale rușilor.

In legătură cu remarcabilele rezultate obținute la Jocurile Olimpice de la Melbourne în 1956 de către atleții sovietici, revista americană „U. S. News and World Report” a scris: „Kremlinul are un sistem de pregătire a atleților foarte greu de înțeles. Mulți antrenori americani cred că rușii vor continua să se perfecționeze...”

O oficialitate australiană, comentând succesele sovieticilor, a declarat: „Când ai pe lista o masă de 100.000 de atleți și știi exact ce poate face fiecare din ei, mai curînd sau mai tîrziu vei căpăta echipe bune. Și nici din acești atleți ruși nu trebuie să se aștepte un viitor. Cînd ei va deveni prea bătrîni să participe la competiții, va cădea slujbă bună”. Iar o oficialitate rusă a exprimat și mai clar: „Rușii snt mulți savanți și ingineri deosebiți simpli pentru că doresc acest lucru și situație este și în domeniul sportului de vreme sau mai tîrziu, ei vor să fie primii”.

„VEAC NOU” organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația: strada Ion Ghica 5 Telefon 3.03.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Școltei „I. V. Stalin” Piața Școltei, București.